

MOONFLOWER MURDERS

มูนฟลาวเวอร์
เมอร์เดอร์ส

ANTHONY
HOROWITZ

แอนโทนี
โฮรวิตซ์
เขียน

นิชาภา
ชีวะสุจินต์
แปล

มูนฟลาวเวอร์เมอร์เดอร์ส

Moonflower Murders

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

แอนโธนี ไฮไรวิตซ์ เขียน

นิชาภา ชีวะสุจินต์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

แฟนนักอ่านของสำนักพิมพ์ไคฟุกุทุกท่านล้วนชอบนวนิยายสืบสวนที่ลุ้นระทึก ไขปริศนาแบบต่อเนื่องทุกเบาะแสล้วนมีความหมาย ความสัมพันธ์ตัวละครที่เข้าใจง่ายและซับซ้อนหักมุมซึ่งล้วนมาจากแดนปลาดิบ แต่ทำไมซีรีส์ซูซาน ไรแลนด์ ถึงได้รับการแปลจากไคฟุกุล่ะ ทั้งที่มาจากสหราชอาณาจักร อ้อ ก็เพราะซีรีส์นี้เป็นหนังสือแปลที่โด่งดังเป็นพลุแตกและได้รับรางวัลชนะเลิศระดับประเทศในญี่ปุ่น ดังนั้น เราคิดว่าต้องถูกใจแฟน ๆ นวนิยายญี่ปุ่นแน่ๆ

แอนโธนี ไฮไรด์ซ์ นักเขียนชาวอังกฤษก็เป็นที่รู้จักกว้างขวางในวงการหนังสือสืบสวนญี่ปุ่น เพราะเขาทำสถิติสูงสุดกวาดรางวัลอันดับหนึ่ง 5 สมัยซ้อนจากหนังสือของเขาในหมวดประกวดรางวัลหนังสือแปลของ Kono Mystery ga Sugoi ซึ่งทำให้เรามั่นใจว่า ผลงานของเขาเข้ากับรสนิยมของแฟนคลับไคฟุกุเป็นแน่แท้

สำหรับคนที่ประทับใจนักสืบอัจฉริยะอย่างแอตทิกัส ฟุนด์ ที่โซวี่ลีลาการสืบสวนคมกริบจากเล่มแรก คือเล่ม “ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอร์ส” ก็รับประกันความสนุกของเล่มสองในซีรีส์ที่ท่านกำลังถืออยู่นี้ ซึ่งจะอ่านแยกเล่มกันก็ได้ อ่านต่อเนื่องกันก็ยิ่งมันส์

ซูซาน ไรแลนด์ ตัวเอกในเล่มนี้เป็นอดีตบรรณาธิการที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสมาจากคดีในเล่มแรก เชิดกับงานสำนักพิมพ์จึงย้ายถิ่นฐานมาบริหารจัดการโรงแรมเล็กๆ บนเกาะแห่งหนึ่งในกรีซกับแฟนหนุ่มที่คบกันมานาน แต่ชีวิตก็ไม่ได้สวยงามอย่างที่คิดไว้ เกาะสงบ ชายหาดสวย การงานราบรื่นก็ไม่ได้อยู่กับเธอนานนัก เพราะเธอเริ่มคิดถึงชีวิตบรรณาธิการและนักเขียนในลอนดอน แม้ตอนนั้นต้องเข้าไปพัวพันกับแผนการฆาตกรรมอันโหดร้ายและวรรณกรรมระดับโลกก็ตาม

เมื่อคู่รักชาวอังกฤษมาเยี่ยมและเล่าเรื่องราวฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในโรงแรม ณ วันเดียวกับที่เซซิลี ลูกสาวของพวกเขาแต่งงานที่นั่น ซูซานก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกสนใจ และที่น่าฉงนกว่านั้นคือเซซิลีได้หายตัวไปหลังจากอ่าน Atticus Pund Takes The Case นิยายอาชญากรรมที่ซูซานเป็นบรรณาธิการเมื่อหลายปีก่อน ซูซานรู้ว่าเธอต้องกลับไปลอนดอนเพื่อช่วยเหลือลูกสาว

การหายตัวไปของเซซิลีและการค้นหาความจริงในเล่มนี้จะทำให้คุณหยุดหายใจ

สำนักพิมพ์ไคฟุกุ

จากใจนักแปล

ฉันทพลาวเวอร์เมอร์เดอร์ส นวนิยายเล่มที่สองในชุดชูซาน ไรแลนด์ จากปลายปากกาของแอนโทนี โฮเวิร์ดท์ คือบทพิสูจน์ว่านิยายสืบสวนสอบสวนยังคงมีพลังดึงดูดผู้อ่านอย่างไม่มีวันเสื่อมคลาย

ด้วยกลวิธีการเล่าเรื่องที่แยบยล ผสมผสานเรื่องเล่าซ้อนเรื่องเล่า อย่างลงตัว โฮเวิร์ดท์ได้สร้างสรรค์ผลงานที่น่าติดตาม ชวนให้ขบคิดไปพร้อมกับตัวละคร

ผู้แปลขอเชิญชวนผู้อ่านร่วมไขปริศนาไปกับชูซาน ไรแลนด์ บรรณาธิการสาวผู้จำเป็นต้องรับบทนักสืบจำเป็นอีกครั้ง เธอจะต้องใช้ความรู้ความเข้าใจในตัวนักเขียนและสัญชาตญาณอันแหลมคมเพื่อคลี่คลายปมปริศนาที่ซ่อนอยู่ในนิยายเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นกุญแจไขคดีฆาตกรรมในโลกแห่งความจริง

หวังว่าทุกท่านจะเพลิดเพลินกับการอ่านนวนิยายเล่มนี้ และตื่นตื้นกับการไขปริศนาไปพร้อมกับชูซาน ไรแลนด์ เบาะแสซ่อนอยู่ในตัวอักษร มาลองทายกันดูค่ะว่าฆาตกรตัวจริงคือใคร!

นิชาภา ชิวะสุจินต์

แต่เอริก แฮมริช และเจน ซาลินดาร์
ขอบคุณสำหรับช่วงเวลาดีๆ มากมาย

อาจิออสนิโคเลาส์ เกาะครีต

โพลีโดรอสเป็นโรงแรมที่มีเสน่ห์ ดำเนินกิจการโดยสมาชิกครอบครัว ตั้งอยู่ใกล้เมืองอาจิออสนิโคเลาส์ที่มีชีวิตชีวาในระยะเดินถึง และห่างจากเมืองเฮราคลิออนประมาณหนึ่งชั่วโมง ห้องพักทุกห้องทำความสะอาดทุกวัน มีบริการอินเทอร์เน็ตไร้สายและเครื่องปรับอากาศ บางห้องมองเห็นวิวทะเล เรามีบริการกาแฟและอาหารสไตล์โฮมคูก์เสิร์ฟนอกชานอันงดงาม เยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราหรือดูข้อมูลเพิ่มเติมได้บนเว็บไซต์ booking.com

คุณไม่รู้หรือว่าฉันใช้เวลาเขียนข้อความนี้นานแค่ไหน ฉันกังวลว่าจะใช้คำคุณศัพท์มากเกินไป คำว่า “มีชีวิตชีวา” เหมาะที่จะใช้บรรยายเมืองอาจิออสนิโคเลาส์หรือเปล่า เริ่มแรกฉันใช้คำว่า “ซวิกไซว” แต่แล้วก็คิดว่ามันอาจชวนให้นึกถึงการจลาจลติดขัด และเสี่ยงอีกทีก็ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่แห่งนี้เช่นกัน ที่จริงเราอยู่ห่างจากใจกลางเมืองสิบห้า นาที แบบนั้นเรียกว่า “เดินถึง” ได้หรือเปล่า ฉันควรพูดถึงชายหาดอัมมูดีที่อยู่ถัดไปไหม

เรื่องตลกก็คือ ฉันเป็นบรรณาธิการมาเกือบตลอดชีวิตการทำงาน และไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดการต้นฉบับของนักเขียนเลย แต่พอเป็นข้อความโฆษณาที่บรรทัดหลังโปสการ์ด ฉันกลับคร่ำเคร่งกับทุกพยางค์ ทำยที่สุดฉันส่งให้แอนเดรียส เขาอ่านแค่ห้าวินาทีแล้วก็ทำเสียงมึ่งมำในลำคอและพยักหน้า หลังจากทุ่มเททำงานชิ้นนี้ มันเป็นปฏิกิริยาที่สรว์ทั้งความพึงพอใจและขุ่นเคืองให้ฉัน นั่นเป็นเรื่องหนึ่งที่ฉันสังเกตเห็นในตัวชาวกรีก พวกเขาเป็นคนที่ดีไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกมากมาย ทั้งละคร บทกวี และบทเพลงของพวกเขาล้วนจับใจ แต่พอเป็นเรื่องธุรกิจในชีวิตประจำวัน

เรื่องรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของมัน พวกเขาอยากให้ทุกอย่าง “ซิก้า ซิก้า” แปลอย่างหยาบได้ว่า “ใครสนวะ” มันเป็นวลีที่ฉันได้ยินทุกวัน

ขณะตรวจดูเนื้อความที่เขียนพร้อมด้วยบุหรืหนึ่งมวนและกาแฟดำเข้มๆ หนึ่งถ้วย ความคิดสองอย่างผุดขึ้นในหัว เราจะเสียบโปสการ์ดไว้บนชั้นวางข้างโต๊ะลงทะเบี่ยนเข้าพัก แต่ถ้านักท่องเที่ยวยิบโปสการ์ดเมื่อมาถึงโรงแรมแล้ว มันจะมีประโยชน์อะไรละ และยิ่งกว่านั้นคือฉันมาทำบ้าอะไรที่นี่ ฉันยอมให้ชีวิตมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

อีกสองปีจะถึงวันคล้ายวันเกิดปีที่ห้าสิบ ช่วงเวลาซึ่งฉันคิดว่าจะมีความสุขกับความสะอาดสบายในชีวิตและรายได้ที่สมเหตุสมผล มีแฟลตเล็กๆ ในลอนดอนและงานพบปะสังสรรค์มากมาย แต่ฉันกลับมาเป็นเจ้าของร่วมและผู้จัดการของโรงแรมที่ดียิ่งกว่าในคำบรรยายที่เขียนไป โพลีโดริสตั้งอยู่ริมทะเล มีระเบียงกว้างสองระเบียงซึ่งได้รับร่มเงาจากร่มสนามและต้นไซเปรส มีห้องพักลิบสองห้อง พนักงานที่นี่อายุน้อยและเป็นคนท้องถิ่น พวกเขาเริงเริงเผลอเผลอในช่วงวันวายที่สุด และมีลูกค้ายาประจำ เรามีอาหารพื้นบ้านง่ายๆ เบียร์ลาเกอร์ยี่ห้อมิธอส นักดนตรีประจำโรงแรมและทิวทัศน์สมบูรณแบบ นักท่องเที่ยวที่อยากมาพักกับเราคงไม่คิดจะเดินทางมาโรงแรมด้วยรถโค้ชคันใหญ่ยักษ์ ฉันมองดูรถโค้ชค่อยๆ เคลื่อนตัวไปบนถนนที่ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อรองรับมัน สู่อาคารหกชั้นขนาดมหึมาอีกฟากของอ่าว

โชคไม่ดีที่เรายังมีสายไฟซึ่งดูสุ่มเสี่ยง ท่อประปาที่ดูเลอะ และสัญญาณวายฟายที่ไม่เสถียร ฉันไม่อยากกลายเป็นเหมือนชาวกรีกผู้เกียจคร้าน และบางทีฉันอาจจะแค่อึดใจร้าย แต่ความไว้นี้เชื่อใจไม่ใช่หลักคิดในหมู่ลูกจ้างของเรา พานอสเป็นเซฟที่ยอดเยี่ยม แต่ถ้าเขามีปากเสียงกับภรรยา ลูกๆ หรือมอเตอร์ไซค์ เขาจะไม่โผล่มาทำงาน และแอนเดรียสจำต้องรับผิดชอบงานในครัวแทนเขา ส่วนฉันต้องดูแลบาร์เครื่องดื่มและร้านอาหาร อาจมีลูกค้ายาเต็มร้านแต่ไม่มีบริการสักคน หรือมีลูกค้ายาครั้งเดียว

แต่ปริกรเต็มร้าน ไม่ว่าจะอย่างไรการประนีประนอมที่สมใจทุกฝ่ายไม่เคยเกิดขึ้น มีความเป็นไปได้น้อยนิดที่ผู้จัดหาวัตถุดิบจะมาส่งตรงเวลา แต่ไม่เคยมาพร้อมวัตถุดิบที่เราสั่ง หากมีอะไรพัง ซึ่งก็พังทุกอย่างนั่นละ เราจะต้องเฝ้ารอด้วยความหวังวิตกเป็นชั่วโมงว่าช่างหรือวิศวกรจะโผล่มาไหม

ส่วนใหญ่แขกของเราดูจะพึงพอใจ แต่เราวิ่งวุ่นเหมือนนักแสดงในละครตลกของฝรั่งเศส พยายามทำให้ทุกอย่างดูไร้ที่ติ และเมื่อถึงเวลาล้มตัวลงนอนบนเตียง ราวๆ ตีหนึ่งหรือตีสอง ฉันเหนื่อยอ่อนจนนอนนิ่งอยู่อย่างนั้นด้วยความรู้สึกราวกับของเหลวทั้งหมดระเหยออกจากร่างกายเหมือนมัมมี่ในผ้าห่อศพ นั่นคือตอนที่ฉันรู้สึกแย่ที่สุด ผล็อยหลับไปโดยรู้ว่เมื่อลืมตาตื่น ทุกสิ่งทุกอย่างจะเริ่มตื้นขึ้นอีกครั้ง

ฉันคิดลบเกินไปแน่นอนว่ามันยอดเยี่ยมเช่นกัน ดวงอาทิตย์ตกในทะเลอีเจียนไม่เหมือนที่ใดในโลก และฉันจะมองมันทุกเย็น จับจ้องด้วยความอัศจรรย์ใจ ไม่แปลกถ้าชาวกรีกเชื่อเรื่องเทพเจ้าเฮลิออสบนรถม้าศึกสีทองทะยานข้ามท้องฟ้ากว้างใหญ่ไพศาล ภูเขาลาสทิโอติกาแปรเปลี่ยนเป็นแถบผ้าโปร่งบางเฉียบ เริ่มจากสีชมพูจากนั้นก็สีม่วงอ่อน เข้มขึ้นและจางลงในเวลาเดียวกัน ฉันว่ายน้ำต่อนเจ็ดไมล์เข้าทุกวัน ขำระล้างร่องรอยของการดื่มไวน์และสูบบุหรี่มากเกินไปในน้ำทะเลใสราวกับผลึกคริสตัล อาหารเย็นในร้านตาแวร์นา¹ เล็กๆ บนเกาะฟูร์นี หมู่บ้านลิมนิสลอลกลิ่นหอมของดอกมะลิ ดวงดาวระยิบระยับ เสียงหัวเราะร่วน เสียงชนแก้วราคิ² ฉันถึงขั้นเริ่มเรียนภาษากรีกสัปดาห์ละสามชั่วโมงกับเด็กสาวอายุน้อยพอจะเป็นลูกสาวฉันได้ เธอทำให้การออกเสียงเน้นพยางค์และคำกริยา ซึ่งไม่เป็นไปตามหลักการทางภาษาและหยาบคายอย่างที่สุด กลายเป็นเรื่องสนุกได้

แต่นี้ไม่ใช่การหยุดพักผ่อนสำหรับฉัน ฉันย้ายมากรีซหลังจาก

¹ Taverna เป็นร้านอาหารขนาดเล็ก บรรยากาศอบอุ่นเป็นกันเอง เสิร์ฟอาหารกรีกแบบดั้งเดิม

² Raki เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดหนึ่งที่นิยมดื่มในหลายประเทศแถบเมดิเตอร์เรเนียน กลั่นจากกากองุ่น

หายนะชื่อ แม็กพายเมอร์เดอร์ส มันเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายที่ฉันดูแลและนำไปสู่การตายของผู้เขียน การปิดตัวของสำนักพิมพ์ และจุดจบในหน้าที่การงานของฉัน...เรียงตามลำดับ นวนิยายในชุดแอตทิกัส พุนด์ มีทั้งหมดเก้าเล่ม ทุกเล่มติดอันดับหนังสือขายดี และฉันคิดว่าจะยังมีต่ออีกหลายเล่ม แต่ตอนนี้ทุกอย่างจบสิ้นแล้ว ส่วนฉันเริ่มต้นชีวิตใหม่ และขอบอกตามตรงว่ามันเป็นงานแสนหนักหนาสาหัส

สิ่งที่เกิดขึ้นส่งผลต่อความสัมพันธ์ของฉันกับแอนเดรียสอย่างเลี่ยงไม่ได้ เราสองคนไม่ได้ทะเลาะกัน พวกเราไม่ใช่คู่รักที่ทะเลาะกันบ่อย แต่เราเริ่มสร้างวิธีสื่อสารซึ่งรวบรัดและระมัดระวังมากขึ้น เติมนวนยังเชิงกันเหมือนนักมวยมือรางวัลสองคนที่ต่างก็ไม่คิดจะเป็นฝ่ายออกหมัดก่อน ที่จริงการชกต่ออย่างดุเดือดอาจดีกับเรามากกว่า เราค่อยๆ เข้าสู่สังเวียนอันน่ากลัว คู่แต่งงานที่อยู่กินกันมานานคุ้นเคยกับมันดี เป็นสิ่งคำพูดที่เก็บงำไว้สร้างความเสียหายยิ่งกว่าคำพูดที่เอ่ยออกไปตรงๆ แต่เรายังไม่ได้แต่งงานกัน แอนเดรียสขอฉันแล้วก็จริง เขาคุกเข่าพร้อมแหวนเพชร แต่เราทั้งคู่ยังเกินกว่าจะดำเนินการขั้นต่อไป อีกอย่างภาษากิริกของฉันก็ยังไม่ได้พอจะเข้าใจพิธีการ เราจึงตัดสินใจว่าจะรอก่อน

เวลาไม่ช่วยเราเลย เมื่อตอนอยู่ลอนดอน แอนเดรียสเปรียบเสมือนเพื่อนสนิทของฉัน บางทีอาจเป็นเพราะเราไม่ได้อยู่ด้วยกัน ฉันจึงตั้งตารอเวลาที่จะได้เจอเขา เราอ่านหนังสือเล่มเดียวกัน เราชอบทำอาหารกินเอง...โดยเฉพาะเมื่อแอนเดรียสเป็นฝ่ายเข้าครัว เรามีเซ็กซ์ที่สุดยอด แต่เกาะครีตกักขังเราไว้ในสภาพการณ์ต่างจากเดิม แม้เราย้ายมาจากสหราชอาณาจักรได้แค่สองปี แต่ฉันก็คิดหาทางหนีทีไล่แล้ว ถึงจะไม่ได้คิดหาทางตลอดเวลาก็ตาม

ฉันไม่จำเป็นต้องคิดเลย ทางออกมาถึงในเช้าตรู่วันจันทร์พร้อมกับคู่รักท่าทางภูมิฐาน เห็นได้ชัดว่าเป็นคนอังกฤษ ทั้งคู่เดินคล่องแคล่วมาตามทางลาดแยกจากถนนสายหลัก ฉันบอกได้ทันทีว่าพวกเขาร่ำรวยและไม่ได้

มาที่นี่เพื่อพักผ่อน ฝ่ายชายสวมเสื้อแจ็กเก็ตและกางเกงขายาว ซึ่งไม่เหมาะกับอากาศร้อนยามเช้าเลย เขาสวมเสื้อโปโลและหมวกปานามา ฝ่ายหญิงสวมชุดเดรสที่เหมาะสมไปปาร์ตี้แทนนิสมากกว่าชายหาด ทั้งยังสวมสร้อยคอเข้ากับชุดและถือกระเป๋าคลัตช์ใบเล็กดูเรียบหรู ทั้งคู่ใส่แว่นกันแดดราคาแพง ฉันคิดว่าพวกเขาน่าจะอายุราวๆ หกสิบ

ชายคนนั้นเดินเข้ามาในบาร์และผละจากภรรยา ฉันเห็นเขาพิจารณาฉัน “ขอโทษนะครับ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “คุณพูดภาษาอังกฤษได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

“ผมไม่คิดว่า...คุณคือซูซาน ไรแลนด์ ใช่หรือเปล่า”

“ฉันเองค่ะ”

“ผมขอคุยกับคุณสักครู่ได้ไหม คุณไรแลนด์ ผมชื่อลอร์เรนซ์ ทรีเอิร์นนี่ภรรยาผม พอลลีน”

“สวัสดีค่ะ” พอลลีน ทรีเอิร์น ยิ้มให้ฉันอย่างไม่เป็นมิตร เธอไม่ไว้ใจฉันและยังไม่รู้จักฉันเลย

“รับกาแฟไหมคะ” ฉันถามอย่างระมัดระวัง ไม่ได้คิดจะหยิบบินให้ฟรี แต่ฉันไม่อยากดูเป็นคนใจร้าย กระนั้นนี่เป็นเรื่องที่ฉันกังวล ฉันขายแฟลตตอนเหนือของลอนดอน และหว่านเงินเกือบส่วนใหญ่ไปกับโพลีโดรส แต่จนถึงตอนนี้มันยังไม่ทำกำไร ตรงกันข้ามเลย ถึงแม้จะไม่มั่นใจว่าแอนเดรียสกับฉันทำอะไรผิด แต่ตอนนี้พวกเราเป็นหนี้เกือบหนึ่งหมื่นยูโร เงินทุนของเราวิ่งไหลหายไป และบางครั้งก็รู้สึกวาระยะห่างระหว่างฉันกับการล้มละลายวัดได้ด้วยความหมายของฟองนมในกาแฟคาปูชิโนแถมฟรี

“ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณ”

ฉันนำพวกเขาไปยังโต๊ะตัวหนึ่งในบาร์ ระเบียบด้านนอกมีลูกค้าหนาแน่น แต่แวนเจลิสซึ่งทำหน้าที่พนักงานเสิร์ฟเวลาที่เขาไม่เล่นกีตาร์ยังรับมือได้ แคมในนี้ยังอากาศเย็นกว่า “มีเรื่องอะไรจะคุยกับฉันหรือคะ

คุณทรีเฮิร์น”

“เรียกผมว่าลอร์เรนซ์เถอะครับ” เขาถอดหมวกออก เผยให้เห็นเส้นผมสีเงิน และหนังศีรษะมันเงาสะท้อนแสงแดด เขาวางหมวกลงตรงหน้า “หวังว่าคุณจะไม่ถือโทษเราที่สืบหาที่อยู่ของคุณ เรามีเพื่อนร่วมกัน ซาจิด ข่าน เขาฝากความคิดถึงมาด้วยครับ”

ซาจิด ข่าน จั่นเหรอ ใช้เวลาครุ่นหนึ่งกว่าฉันจะจำได้ว่าเขาเป็นทนายความ อาศัยอยู่ที่เมืองแฟรมลิงแฮมในซัพโฟลด์ เขาเป็นเพื่อนกับอลัน คอนเวย์ ผู้เขียน แม็กพายเมอร์เดอร์ส เมื่ออลันตาย ซาจิด ข่าน เป็นคนพบศพ แต่ฉันเคยเจอเขาแค่ไม่กี่ครั้ง คงเรียกว่าเพื่อนไม่ได้ จะเรียกว่าเพื่อนร่วมกันยังไม่ได้เลย

“คุณอยู่ที่ซัพโฟลด์หรือคะ” ฉันถาม

“ครับ เราเป็นเจ้าของโรงแรมแถววู้ดบริดจ์ คุณข่านเคยช่วยเราครั้งสองครั้ง” ลอร์เรนซ์ไล่เล จู่ๆ ก็ดูอึดอัด “ผมคุยกับเขาสัปดาห์ที่แล้วเกี่ยวกับเรื่องยุ่งยากบางอย่าง และเขาแนะนำให้เรามาคุยกับคุณ”

ฉันสงสัยว่าข่านรู้ได้อย่างไรว่าฉันอยู่ที่ครีต ต้องมีคนบอกเขาแน่ เพราะฉันไม่ได้บอก “คุณมาไกลขนาดนี้เพื่อคุยกับฉันเหรอ” ฉันถาม

“มันก็ไม่ไกลเท่าไรนัก อีกอย่างเราเดินทางกันบ่อยอยู่แล้ว เราพักอยู่ที่โรงแรมไมนอสปีซ” เขาชี้ไปทางทิศที่ตั้งของโรงแรม ซึ่งอยู่อีกฝั่งของสนามเทนนิสข้างโรงแรมของฉัน มันยืนยันความคิดแรกที่ว่าพวกทรีเฮิร์นร่ำรวย ไมนอสปีซเป็นโรงแรมสไตล์นูทิกซึ่งมีวิลลาส่วนตัวและสวนตกแต่งด้วยรูปสลักมากมาย ราคาประมาณคืนละสามร้อยปอนด์ “ผมคิดว่าจะโทรมา” เขาพูดต่อ “แต่มันเป็นเรื่องที่ผมไม่อยากคุยผ่านทางโทรศัพท์”

เรื่องนี้ชักจะเริ่มลึกลับซับซ้อนขึ้นทุกทีแล้วสิ และพูดตามตรงว่าน่าหงุดหงิดด้วย นั่งเครื่องบินสี่ชั่วโมงจากสนามบินสแตนดิสเต็ด ขับริดหนึ่งชั่วโมงจากเมืองเฮราคลิออน จะมาที่นี่ได้ไม่ใช่เดินทาง่ายๆ “มีเรื่องอะไรหรือคะ” ฉันถาม

“เรื่องการฆาตกรรม”

คำสุดท้ายลอยค้างกลางอากาศชั่วครู่ อีกฟากหนึ่งของระเบียบด้านนอก ดวงอาทิตย์สาดแสงจ้า กลุ่มเด็กท้องถิ่นหัวเราะและร้องตะโกน เล่นสาดน้ำกันในทะเลี่เจียน ครอบครัวนั่งล้อมวงรอบโต๊ะ ฉันทมองแว่นเจี๊สเดินผ่านไปพร้อมถาดวางแก้วน้ำส้มและกาแฟเย็นในมือ

“ฆาตกรรมอะไรคะ” ฉันทถาม

“ชายชื่อแฟรงก์ แพร์ริส ครับ คุณไม่เคยได้ยินชื่อเขาหรอก แต่อาจรู้จักโรงแรมที่เกิดเหตุฆาตกรรม มันชื่อแบรนโลว์ฮอลล์”

“และมันคือโรงแรมของคุณ”

“ใช่ค่ะ” พอลลีน ทรีเอิร์น เป็นฝ่ายตอบ เธอพูดเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่มาถึง การพูดของเธอเหมือนเชื้อพระวงศ์ ตัดคำแต่ละคำขาดจับด้วยกรรไกร ก่อนจะยอมให้มันเล็ดลอดออกมา แต่ฉันทกลับรู้สึกว่าเป็นชนชั้นกลางเหมือนกัน

“เขาจองห้องพักไว้สามคืน” ลอว์เรนซ์บอก “เขาถูกฆ่าในคืนที่สอง”

คำถามมากมายผุดขึ้นในหัวฉันท ใครคือแฟรงก์ แพร์ริส ใครฆ่าเขา ทำไมฉันทต้องสนใจเรื่องนี้ แต่ฉันทไม่ได้พูดไป “เกิดเรื่องขึ้นเมื่อไรคะ” ฉันทถาม

“ประมาณแปดปีที่แล้ว” ลอว์เรนซ์ ทรีเอิร์น ตอบ

พอลลีน ทรีเอิร์น วางกระเป๋าลิตซ์ของเธอบนโต๊ะข้างหมวกปานามา รวากับว่านั่นเป็นสัญญาณที่เข้าใจร่วมกันว่าเธอจะเข้ามารับช่วงต่อ มีบางอย่างในตัวเธอ ทั้งการนั่งเงียบและการไม่แสดงอารมณ์ ทำให้ฉันทคิดว่าเธอคือคนที่ตัดสินใจเรื่องสำคัญเสมอ แว่นกันแดดของเธอเกือบเป็นสีดำสนิท ระหว่างที่เธอพูด ฉันทแทบจะถูกสะกดให้อยู่นิ่งโดยภาพสะท้อนสองภาพของตัวเองขณะตั้งใจฟัง

“อาจจะดีกว่าถ้าฉันทเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณฟัง” เธอพูดเสียงหนักแน่น “แบบนั้นคุณจะได้เข้าใจว่าเรามาที่นี่ทำไม คุณคงพอมีเวลาใช่ไหมคะ”

ฉันทมีงานอีกห้าสิบกว่าอย่างที่จัดการ “แน่นอนค่ะ” ฉันทบอก

“ขอบคุณค่ะ” เธอตั้งสติ “แฟรงก์ แพร์ริส ทำงานในแวดวงโฆษณา” เธอเริ่ม “เขาเพิ่งกลับจากอังกฤษหลังใช้ชีวิตอยู่ที่ออสเตรเลียหลายปี เขาถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมในห้องพักของโรงแรมเมื่อคืนวันที่ 15 มิถุนายน 2008 ฉันจำวันที่ได้แม่นยำเพราะมันตรงกับช่วงจัดงานแต่งงานของลูกสาวเรา เซซิลี”

“เขาเป็นแขกในงานหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ เราไม่เคยเจอเขา เราจองห้องพักหลายสิบห้องสำหรับงานแต่งงาน สำหรับครอบครัวใกล้ชิดและมิตรสหาย โรงแรมมีห้องพักทั้งหมดสามสิบสองห้อง และเราตัดสินใจเปิดให้แขกคนอื่นเข้าพัก ฉันไม่เห็นด้วยแต่เกรงว่าสามีของฉันจะเห็นต่าง คุณแพร์ริสมาเยี่ยมญาติที่ซัพโพลด์ เขาจองห้องพักไว้สามคืน เขาถูกฆ่ากลางดึกวันศุกร์ แต่ไม่มีใครพบศพ จนกระทั่งบ่ายวันอาทิตย์”

“หลังเสร็จงานแต่ง” ลอร์เรนซ์ ทรีเออร์น พุดเสียงเบา

“เขาถูกฆ่าอย่างไรคะ”

“ถูกตีด้วยค้อนหลายครั้ง ใบหน้าผิดรูปแทบไม่เหลือเค้าเดิม ถ้าไม่เจอกระเป๋าเงินกับพาสปอร์ตในตู้เซฟ ตำรวจก็คงระบุตัวตนเขาไม่ได้”

“เซซิลีเป็นกังวลและทุกข์ใจที่สุด” ลอร์เรนซ์พุดแทรกขึ้น “พวกเราทุกคนนั้นละ ก่อนหน้านั้นช่วงเป็นช่วงเวลาที่ดีงาม เราจัดพิธีแต่งงานในสวน แล้วก็เลี้ยงอาหารกลางวันแขกร้อยคน มันเป็นวันที่อากาศดีมาก และตลอดเวลานั้นเราไม่รู้เลยว่า ในห้องที่มองลงมาเห็นพื้นที่จัดงาน เขานอนจมกองเลือดอยู่”

“เซซิลีกับเอเดนจำต้องเลื่อนการฮันนีมูน” พอลลีนเสริม เสียงยังสั่นด้วยความขุ่นเคืองแม้เวลาผ่านไปหลายปีแล้ว “ตำรวจไม่ยอมให้พวกเขาไปไหน พวกนั้นยืนยันว่ายังไงก็ไปไหนไม่ได้ แม้จะชัดเจนอยู่แล้วว่าพวกเขาไม่เกี่ยวกับเหตุฆาตกรรม”

“เอเดนเป็นสามีของเธอหรือคะ”

“เอเดน แม็กนีย์ ไซ้ เขาเป็นลูกเขยของเรา พวกเขาต้องเดินทางไป

แอนดิกาเข้าวันอาทิตย์ ผ่านไปสองสัปดาห์กว่าตำรวจจึงอนุญาตให้เดินทาง และถึงตอนนั้นตำรวจก็จับกุมได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องประวิงเวลานานขนาดนั้นเลย”

“เงินตำรวจก็รู้ว่าเป็นฝีมือใคร” ฉันทุด

“อ้อ ครับ มันไม่มีอะไรซับซ้อนเลย” ลอร์เรนอธิบาย “ที่จริงเขาเป็นลูกจ้างของเรา คนโรมานีย์ชื่อสเตฟาน โคเดรสคู เขาทำหน้าที่พนักงานบำรุงรักษาทั่วไปและอาศัยอยู่ในโรงแรม เขามีประวัติอาชญากรรม เรารู้ตอนที่จ้างเขา คงต้องบอกว่าความจริงแล้วเราจ้างเขาก็เพราะแบบนั้น” เขาหลุบตาลง “ภรรยาของผมเคยทำโครงการหนึ่งที่โรงแรม เราจ้างผู้กระทำความผิดที่เป็นเยาวชนหลังจากพวกเขาพ้นโทษ ให้มาทำงานในครัวทำความสะอาด ทำสวน พวกเราเชื่อมั่นในการปรับปรุงตัวในเรือนจำ และให้โอกาสหนุ่มสาวเหล่านั้นอีกครั้ง คุณคงจะรู้ว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำสูงมาก ก็เพราะคนเหล่านี้ไม่มีโอกาสพาตัวเองกลับเข้าสู่สังคม เราทำงานใกล้ชิดกับเจ้าหน้าที่คุมประพฤติ และพวกเขายืนยันกับเราว่าสเตฟานเหมาะที่จะเข้าร่วมโครงการ” เขาถอนใจใหญ่ “พวกเขาคิดผิด”

“เซซิลีเชื่อในตัวเขา” พอลลีนพูด

“เธอรู้จักเขาเหรอ”

“เรามีลูกสาวสองคนและทั้งคู่ทำงานกับเราที่โรงแรม เซซิลีเป็นผู้จัดการทั่วไปตอนที่เกิดเรื่อง ความจริงแล้วเธอเป็นคนสัมภาษณ์สเตฟานและรับเขาเข้าทำงาน”

“เธอจัดงานแต่งงานในโรงแรมที่เธอทำงานหรือคะ”

“แน่นอนสิคะ มันเป็นกิจการครอบครัว พนักงานของเราเป็นเหมือนสมาชิกในครอบครัว เธอไม่มีทางคิดจะจัดงานที่อื่นแน่นอน” พอลลีนบอก

“และเธอเชื่อว่าสเตฟานไม่ใช่คนผิด”

“คงต้องตอบว่าใช่คะ เธอยืนยันแบบนั้น นั่นแหละคือปัญหาของเซซิลี เธอจิตใจดีเกินไป ใ่วใจคนอื่นง่ายเกินไป เธอเชื่อว่าทุกคนมีด้านดี แต่

หลักฐานมัดตัวสเตฟานแน่นหนา ฉันไม่รู้จะเริ่มเล่าอะไรก่อนดี ไม่พบลายนิ้วมือบนค้อน...มันถูกเช็ดจนสะอาด แต่มีรอยเลือดกระเซ็นบนเสื้อผ้าของเขาและเงินที่เขาเอามาจากผู้ตายซุกอยู่ใต้พูกของเขา มีคนเห็นเขาเข้าไปในห้องของแฟรงก์ แพร์ริส และอีกอย่างคือเขาไร้สารภาพ พอเรื่องเป็นแบบนี้ แม้แต่เซซิลียังต้องยอมรับว่าตัวเองคิดผิด เรื่องจบลงตรงนั้น เธอไปกับเอดินาไปแอนติกา โรงแรมค่อยๆ กลับสู่สภาวะปกติ แม้จะใช้เวลานานมากๆ และไม่มีแขกคนไหนยอมพักในห้องเบอร์สิบสองอีกเลย ตอนนี้เราใช้มันเป็นห้องเก็บของ อย่างที่บอก ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นหลายปีแล้ว และเราเองก็คิดว่ามันจบแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่เป็นแบบนี้”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นคะ” ฉันถาม รู้สึกสนใจเรื่องนี้โดยไม่สนใจสภาพตัวเอง

คราวนี้ลอว์เรนซ์เป็นฝ่ายเล่า “สเตฟานถูกตัดสินจำคุกและยังอยู่ในนั้น เซซิลีเขียนจดหมายถึงเขาค้างสองครั้ง แต่เขาไม่เคยเขียนตอบ และผมคิดว่าเธอลืมเขาไปแล้ว เธอมีความสุขกับการบริหารโรงแรม รวมทั้งการใช้ชีวิตคู่กับเอดินาด้วย เธออายุสี่สิบหกตอนที่พวกเขาแต่งงานกัน มากกว่าเขาสองปี เดือนหน้าเธอจะอายุสามสิบสี่”

“พวกเขามีลูกไหมคะ”

“มีครับ ลูกสาวตัวน้อย ตอนนี้เธอเจ็ดขวบแล้ว...ร็อกซานา”

“หลานสาวคนแรกของเรา” เสียงของพอลลีนตะกุกตะกัก “เธอเป็นเด็กน่ารัก เป็นทุกอย่างที่เราต้องการ”

“พอลลีนกับผมเรากำลังๆ เกษียณแล้ว” ลอว์เรนซ์พูดต่อ “เรามีบ้านใกล้เมืองอียิปต์ทางตอนใต้ของฝรั่งเศส และเราใช้เวลาส่วนใหญ่ที่นั่น แต่เมื่อไม่กี่วันก่อน เซซิลีโทรหาเรา ผมเป็นคนรับสาย ตอนนั้นเวลาประมาณตีสองของฝรั่งเศส ผมบอกได้ทันทีว่าเซซิลีไม่สบายใจมาก ยิ่งกว่านั้นอีก ผมคิดว่าเธอกระวนกระวาย ไม่รู้ว่าเธอโทรมาจากไหน แต่เป็นวันอังคาร เธอน่าจะอยู่ที่โรงแรม ปกติเราจะพูดคุยหยอกล้อกันเล็กน้อยก่อน แต่

ครั้งนี้เธอเข้าเรื่องเลย เธอบอกว่าคิดทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้น...”

“การฆาตกรรม”

“ใช่ครับ เธอบอกว่าตัวเองคิดถูกมาตลอด และสเตฟาน โคเดรสคู ไม่ใช่คนผิด ผมถามว่าเธอหมายความว่ายังไง และเธอบอกว่าเจอบางอย่าง ในหนังสือที่ได้รับ ‘มันอยู่ตรงนั้น จ้องหน้ากับหนูอยู่’ เธอพูดแบบนั้น แล้วก็บอกว่าส่งมันมาให้ผมแล้ว และมั่นใจว่าอีกไม่นานคงมาถึง”

เขาล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตและหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา ฉันจำมันได้ทันที ทั้งภาพหน้าปก แบบอักษร ชื่อเรื่อง แล้ววินาทีนั้น การพบปะพูดคุยนี้ก็เริ่มมีเหตุมีผลขึ้นมา

หนังสือเล่มนั้นคือ แอตทิลิโอ พุนด์ สิบคดี เล่มที่สามในซีรีส์ เขียนโดยอลัน คอนเวย์ ซึ่งฉันตรวจแก้และตีพิมพ์ ฉันจำได้ทันทีว่าเรื่องราวในหนังสือเกิดขึ้นที่โรงแรม ในเทศมณฑลเดวอน ไม่ใช่ซัพไฟล์ และเกิดในปี 1953 ไม่ใช่ปัจจุบัน ฉันจำงานเลี้ยงเปิดตัวที่สถานทูตเยอรมนีในลอนดอนได้ อลันดื่มมากเกินไปและสับสนมาท้านเอกอัครราชทูต

“อลันรู้เรื่องการฆาตกรรมนี้หรือ” ฉันถาม

“อ้อ ใช่ เขามาที่โรงแรมและพักที่นั่นสองสามคืน หกสัปดาห์หลังจากเกิดเรื่อง เราทั้งคู่เจอเขา เขาบอกว่าตัวเองเป็นเพื่อนกับผู้ตาย แฟรงก์ แพร์ริส และถามคำถามมากมายเกี่ยวกับเหตุฆาตกรรม เขาคุยกับพนักงานของเราด้วยเช่นกัน เราไม่รู้เลยว่าเขาจะเปลี่ยนเรื่องราวทั้งหมดเป็นความบันเทิง ถ้าเขาบอกเราตรงๆ เราอาจรอบคอบกว่านี้”

นั่นแหละคือเหตุผลที่เขาไม่บอกคุณตรงๆ ฉันคิด

“คุณไม่เคยอ่านหนังสือเล่มนี้หรือ”

“เราลิ้มเรื่องทั้งหมดไปแล้ว” ลอว์เรนซ์ยอมรับ “และคุณคอนเวย์ก็ไม่เคยส่งหนังสือให้ฉันสักเล่ม” เขาหยุดชั่วคราว “แต่เซซีลีอ่านและพบบางอย่างที่อธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นในแบรนโลว์ฮอลล์...อย่างน้อยเธอก็เชื่อแบบนั้น” เขามองไปทางภรรยาเพื่อขอความเห็นชอบ “พอลลิ้นกับผมอ่านมันแล้ว และ

เราไม่เห็นความเชื่อมโยงใดๆ เลย”

“มันมีความคล้ายคลึงอยู่ค่ะ” พอลลีนพูด “อย่างแรก เราจำตัวละครเกือบทุกตัวได้ เห็นได้ชัดว่าอ้างอิงจากคนที่คุณคอนเวย์พบในวุ๊ดบริดจ์ ถึงขั้นใช้ชื่อเดียวกัน...หรือไม่กี่ชื่อคล้ายกัน แต่ที่ฉันไม่เข้าใจคือเขาจะชอบใจที่ได้บิดเบือนตัวตนของคนเหล่านั้นให้ออกมาเหมือนภาพลัทธิที่น่าเกลียดน่ากลัว ยกตัวอย่างเช่น เจ้าของมูนฟลาวเวอร์ซึ่งเป็นโรงแรมในหนังสือ อ้างอิงจากลอว์เรนซ์และฉันอย่างเห็นได้ชัด แต่พวกเขาทั้งสองเป็นคนลวงโลก ทำไมเขาต้องทำแบบนั้นคะ ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเราไม่เคยทำเรื่องเลื่อมเสียเลย” เธอดูเดือดดาลมากกว่าขุนเคื่อง วิธีที่เธอมองฉัน เหมือนว่าฉันคือคนที่สมควรถูกกล่าวโทษ

“เพื่อตอบคำถามคุณ เราไม่รู้เลยว่าหนังสือถูกตีพิมพ์” เธอพูดต่อ “ฉันเองไม่ใช่คนอ่านนิยายแนวสืบสวนฆาตกรรม เราทั้งคู่แหละคะ ซาจิตข่าน บอกเราว่าคุณคอนเวย์เสียชีวิตไปแล้ว บางทีถ้าเขายังอยู่ เราคงอยากดำเนินการตามกฎหมายกับเขา”

“ขอทำความเข้าใจหน่อยนะคะ” ฉันบอก รู้สึกได้ว่าข้อเท็จจริงต่างๆ ซ้อนทับกันเรื่อยๆ แต่ก็รู้อีกว่ามีบางอย่างที่พวกเขาไม่บอกฉัน “แม้จะมีหลักฐาน รวมทั้งคำสารภาพ แต่คุณเชื่อว่าสเตฟาน โคเดรสคู อาจไม่ได้ฆ่าแฟรงก์ แพร์ริส และอลัน คอนเวย์ ไปที่โรงแรมนั้นและพบว่าใครคือฆาตกรตัวจริงภายในเวลาไม่กี่วัน แล้วเขาก็ระบุตัวฆาตกรไว้ใน แอดทิกส์ พุนด์ สืบคดี”

“ถูกต้อง”

“แต่นั่นไม่สมเหตุสมผลเลย พอลลีน ถ้าเขารู้ว่าใครคือฆาตกรและมีผู้บริสุทธิ์ติดคุกอยู่ อลันต้องบอกตำรวจแน่! เขาจะเปลี่ยนมันเป็นนิยายทำไม”

“นั่นแหละคือเหตุผลที่เราไปที่นั่นข่าน จากที่ซาจิต ข่าน บอกเรา คุณรู้จักอลัน คอนเวย์ ดีกว่าใคร คุณตรวจแก้นิยายของเขา ถ้ามีบางอย่างในนั้น ฉันคิดไม่ออกว่าจะมีใครหามันเจอนอกจากคุณ”

“เดี๋ยวก่อนนะคะ” จู๊ จันก็คิดได้ว่าอะไรหายไป “เรื่องทั้งหมดเริ่มจากลูกสาวคุณพบบางอย่างใน แอตทิกส์ พุนด์ สิบคดี เธอเป็นคนเดียวที่อ่านมันก่อนส่งให้คุณหรือเปล่า”

“ฉันไม่รู้”

“แต่เธอเจออะไรล่ะคะ ทำไมคุณไม่โทรถามว่าเธอเจออะไร”

ลอร์เรนซ์ ทรีเฮิร์น เป็นคนตอบคำถามฉัน “เราโทรหาเธอแล้ว” เขาบอก “เราทั้งคู่อ่านนิยายนั้นแล้วโทรหาเธอหลายครั้งจากฝรั่งเศส ในที่สุดเธอก็ติดต่อเอเดนได้ และเขาบอกเราว่าเกิดอะไรขึ้น” เขาหยุดชั่วคราว “ดูเหมือนว่าลูกสาวเราหายตัวไป”

ออกเดินทาง

คำวันนั้นฉันหัวเสียใส่แอนเดรียส ฉันไม่ได้ตั้งใจ แต่เรื่องร้ายมากมาย ประดังประเดเข้ามาภายในวันเดียว ทำให้ฉันอยากกรีดร้องใส่ดวงจันทร์ไม่กี่เขา แต่เขาบังเอิญอยู่ใกล้กว่า

เริ่มต้นด้วยคู่รักแสนดี บรูซและเบรนดาจากแม็กเคิลสฟิลด์ ซึ่งกลายเป็นว่าไม่ได้แสนดีเลยสักนิด พวกเขาเรียกร้องขอส่วนลดห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ไม่เช่นนั้นจะไปถล่มทริปปอดไวเซอร์ด้วยสารพัดความอัดอั้นที่รวบรวมไว้ตั้งแต่วันแรกที่มาถึง พวกเขาย้ำกับเราว่ามันจะทำให้ไม่มีใครกล้ามาพักกับเราอีกเลย อะไรคือปัญหาของพวกเขาใหม่ ไม่มีวัยพ่ายใช้หนึ่งชั่วโมงเสียงดีดกีตาร์บรรเลงเพลงยามค่ำคืน แผลงสบหนึ่งตัว สิ่งที่ทำให้ฉันหงุดหงิดมากที่สุดคือ พวกเขาร้องเรียนเราทุกเช้า พร้อมกับรอยยิ้มเสแสร้ง และฉันรู้ตั้งแต่แรกว่าพวกเขามีแผนการบางอย่าง ฉันพัฒนาเสาอากาศตรวจจับนักท่องเที่ยวที่วางแผนบูกรรึกในทริปปักผ่อนของพวกเขา

พานอสไม่มาทำงาน แวนเจลิสมาสาย คอมพิวเตอร์ของแอนเดรียส รวน ทั้งที่ฉันบอกให้เขาเอามันไปซ่อม และมันส่งข้อมูลของห้องพักสองห้อง ไปไว้ในกล่องข้อความสแปม กว่าเราจะเห็น ลูกค้ายก็เปลี่ยนไปของห้องพักที่อื่นแล้ว ก่อนเข้านอน เราดื่มเมตาซา บรันดีของกรีกซึ่งรสชาติดีก็ต่อเมื่ออยู่ในกรีซ แต่ฉันยังอารมณ์ไม่ดี และเมื่อแอนเดรียสถามว่าฉันมีปัญหาอะไร นั้นแหละที่ทำให้ฉันหมดความอดทน

“คุณคิดว่าอะไรคือปัญหาหาเหวนั่นล่ะ แอนเดรียส ทุกอย่างไง!”

ปกติฉันไม่สบล...อย่างน้อยก็ไม่ทำกับคนที่ฉันชอบ ระหว่างที่นอนอยู่บนเตียง มองแอนเดรียสถอดเสื้อ ฉันรู้สึกหงุดหงิดตัวเอง ใจหนึ่งฉันอยากโทษเขาทุกอย่างที่เกิดขึ้นตั้งแต่ฉันย้ายมาเกาะคริต ขณะที่อีกใจหนึ่งโทษตัวเองที่ทำให้เขาผิดหวัง แต่ที่แย่ที่สุดคือความรู้สึกหมดหนทาง เหตุการณ์ต่างๆ มีอิทธิพลเหนือตัวฉัน และฉันถูกมันควบคุมแทนที่จะเป็นฝ่ายควบคุมมัน ฉันเลือกชีวิตที่คนแปลกหน้าทำให้ฉันขายหน้าเพราะเงินไม่กี่ยูโร และความเป็นอยู่ของชีวิตฉันถูกกำหนดได้ด้วยข้อมูลการจองห้องพักที่หายไป

ตอนนั้นเองที่ฉันรู้ว่าต้องกลับไปอังกฤษ ฉันรู้เรื่องนั้นมาลึกลับแล้ว แม้จะพยายามแสวงเป็นอย่างไร

แอนเดรียสแปร่งฟันแล้วออกจากห้องน้ำในสภาพเปลือยกาย เขา นอนทั้งแบบนั้น รูปร่างของเขาเหมือนรูปสลักกรีกโบราณ เอพิบหรือเซเทอร์ ซึ่งพบได้บนลวดลายแจกันโบราณ ฉันรู้สึกว่าเขากลายเป็นชาวกรีกมากขึ้น ในช่วงสองสามปีให้หลัง ผมสีดำของเขารุงรังมากขึ้น ดวงตาสีเข้มขึ้น และมีท่าทางกว้างแบบที่ฉันแน่ใจว่าเขาไม่เคยทำตอนสอนหนังสืออยู่ในโรงเรียนเวสต์มินสเตอร์ เขาน้ำหนักขึ้นด้วย หรืออาจจะเป็นเพราะฉันสังเกตเห็นฟุงของเขามากขึ้นหลังจากเลิกสวมสูท เขายังรูปหล่อ ฉันยังหลงใหลในตัวเขา แต่จู่ๆ ก็อยากไปให้ห่างจากเขา

ฉันรอจนกระทั่งเขาเข้านอน เรานอนหลับใต้ผ้าห่มผืนเดียวและเปิด

หน้าต่างไว้ แทบไม่มียุ่งเลยเพราะอยู่ติดทะเล และฉันชอบอากาศตอนกลางวัน
มากกว่าลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศ

“แอนเดรียส...” ฉันเรียก

“อะไรหรอ” เขาคงหลับภายในไม่กี่วินาทีถ้าฉันไม่ขัด เสียงเขาวง
งูม

“ฉันอยากกลับลอนดอน”

“อะไรนะ” เขาพลิกตัวมา ใช้ข้อศอกยันตัวขึ้น “หมายความว่าไง”

“มีบางอย่างที่ฉันต้องทำ”

“ในลอนดอนหรอ”

“ไม่ใช่ ฉันต้องไปซัพพลาย” เขามองฉัน ใบหน้าเต็มไปด้วยความ
กังวล “ฉันไปไม่นานหรอก” ฉันพูด “แค่สองสามสัปดาห์”

“เราต้องการคุณที่นี่นะ ซูซาน”

“เราต้องการเงิน แอนเดรียส เราไม่มีทางเลือกอื่นต่าง ๆ ไหว ถ้าไม่ได้
เงินเพิ่ม และฉันได้รับข้อเสนอให้ทำงานที่ได้ค่าตอบแทนเยอะมาก หนึ่งใน
หมื่นปอนด์ เงินสด!”

*

นั่นเป็นความจริง

หลังจากพวกทรีเอิร์นเล่าเรื่องการฆาตกรรมที่โรงแรมของพวกเขาให้
ฉันฟัง พวกเขาริบายว่าลูกสาวของพวกเขาหายตัวไปได้อย่างไร

“ไม่สมกับเป็นเธอเลยที่หายไปไหนโดยไม่บอกคนอื่นแบบนี้”
ลอว์เรนซ์บอก “และเธอไม่มีทางทิ้งลูกสาวไว้แน่...”

“ตอนนี้ใครดูแลเด็กคะ” ฉันถาม

“เอเดน แล้วก็พี่เลี้ยง”

“ไม่ใช่ ‘ไม่สม’ กับเป็นเธอ” พอลลีนมองสามีด้วยสีหน้าหงุดหงิด

เหยียดหยันอย่างที่สุด “เธอไม่เคยทำแบบนี้เลยสักครั้งในชีวิต และแน่นอนว่าเธอไม่มีทางทิ้งร็อกซานาไว้คนเดียว” เธอหันมาหาฉัน “พวกเราเป็นห่วงมาก ถ้าคุณอยากฟังความจริงละก็ ชูซาน ซึ่งลอร์เรนซาก็ไม่เห็นด้วย แต่ฉันเชื่อมั่นเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้”

“ผมเห็นด้วย” ลอร์เรนซ์พิมพ์

“มีคนอื่นรู้เรื่องที่เรากำลังอีกไหม” ฉันถาม

“ฉันบอกคุณแล้วว่าเธอโทรหาเราจากเบอร์นโลว์ฮอลล์ เพราะงั้นใครสักคนที่นี่น่าจะได้ยินเธอ”

“ฉันหมายถึงว่าเธอพูดเรื่องที่สงสัยกับคนอื่นอีกไหม”

พอลลีน ทรีเอิร์น สายหน้า “เราพยายามโทรหาเธอจากฝรั่งเศสหลายครั้ง พอเธอไม่รับสายเราก็โทรหาเอเดน เขาไม่ได้โทรมาเพราะไม่อยากทำให้เราเป็นกังวล แต่ดูเหมือนว่าเขาแจ้งตำรวจในวันที่เธอหายตัวไป โชคร้ายที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญกับเขาเท่าไรนัก...อย่างน้อยก็ในตอนแรก พวกนั้นบอกว่าพวกเขาสองคนอาจมีปัญหาชีวิตคู่”

“แล้วมีไหมคะ”

“ไม่มีเลย” ลอร์เรนซ์พูด “พวกเขามีความสุขกันมาก ตำรวจคุยกับเอโลอีส เธอเป็นพี่เลี้ยง และเธอก็พูดแบบนั้น เธอไม่เคยได้ยินพวกเขาทะเลาะกันเลย”

“เอเดน ลูกเขยผู้สมบูรณ์แบบ เขาฉลาดและขยัน ผมได้แต่หวังว่าลิซ่าจะเจอคนแบบเขา เขาเองก็กังวลเหมือนกัน!”

ตลอดเวลาที่พอลลีนพูดกับฉัน ฉันคิดว่าเธอกำลังต่อสู้กับบางอย่างจู่ๆ เธอก็ดึงซองบุหรี่ออกมาและจุดบุหรี่สูบหนึ่งตัว เธอสูบบนเหมือนคนเพิ่งกลับมาทำนุสยเดิมหลังจากเลิกไปนานแล้ว เธอสูดหายใจเข้าและพูดต่อ

“ตอนที่เรากลับมาถึงอังกฤษ ในที่สุดตำรวจก็เริ่มสนใจเรื่องนี้ แต่เชื่อว่าพวกเขาจะช่วยเหลืออะไรได้ เซซิลีพาหมาไปเดินเล่น เธอเลี้ยงโกลด์นรีทรีฟเวอร์ขนกระเซิงไว้ตัวหนึ่งชื่อแบร์ เราเลี้ยงหมาเสมอ เธอออกจากโรงแรม

ประมาณบ่ายสามและจอตฤไ้วที่สถานีวัดบริดจ์ เธอมักใช้เส้นทางริมแม่น้ำ แม่น้ำดีเบน ที่นั่นมีทางเดินวนเป็นวงกลมไปตามริมน้ำ และต้องบอกว่าเส้นทางนี้มีผู้คนพลุกพล่าน จากนั้นเส้นทางจะกว้างขึ้นและห่างไกลขึ้นจนเข้าไปในป่า อีกฟากหนึ่งมีทางกลับเป็นถนนตัดผ่านหมู่บ้านมาร์เทิลแซม”

“งั้นถ้ามีคนทำร้ายเธอ—”

“มันเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นในซัพโพลด์ แต่ก็ใช่ละ มีหลายจุดที่เธออาจอยู่คนเดียว ไม่มีใครเห็น” พอลลีนสูดลมหายใจเข้าและเล่าต่อ “เอเดนเป็นกังวลเมื่อเธอไม่กลับมากินอาหารเย็นที่บ้าน และโทรแจ้งตำรวจทันที เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบสองคนมาที่บ้านและถามคำถามสองสามข้อ แต่พวกเขาไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องใหญ่จนกระทั่งเช้าวันต่อมา ซึ่งก็สายไปแล้ว พอเจ้าแบร์กกลับมาที่สถานีด้วยตัวมันเอง จากนั้นพวกตำรวจจึงได้จริงจังกับทุกอย่างมากขึ้น พวกเขาให้คนอื่น ๆ พร้อมสุนัขออกค้นหาทั่วพื้นที่ ตั้งแต่หมู่บ้านมาร์เทิลแซมไปจนถึงเมลตัน แต่ก็ไม่พบอะไร ทั้งทุ่งหญ้า ป่า หาดโคลน...มีพื้นที่มากมายที่ต้องค้นหา พวกเขาไม่พบอะไรเลย”

“เธอหายไปนานเท่าไรแล้ว” ฉันทถาม

“ครั้งสุดท้ายที่มีคนเห็นเธอคือวันพุธที่ผ่านมา”

ฉันสัมผัสได้ว่าความเจ็บปวดเข้าปกคลุม หัวใจ ถือว่านานทีเดียวสำหรับรักที่เซซีลีร่วงหล่นลงไป

“คุณมาไกลขนาดนี้เพื่อคุยกับฉัน” ในที่สุดฉันก็พูดขึ้น “คุณต้องการให้ฉันทำอะไรคะ”

พอลลีนชำเลื่องมองสามีเธอ

“คำตอบอยู่ในหนังสือเล่มนี้” เขาอธิบาย “แอตทิกัส พุนด์ สืบคดีคุณรู้จักมันดียิ่งกว่าใคร”

“ที่จริงก็ผ่านมาหลายปีแล้วที่ฉันอ่านมัน” ฉันทยอมรับ

“คุณทำงานกับนักเขียน ชายคนหนึ่งที่ชื่ออลัน คอนเวย์ คุณรู้ว่าเขา

คิดอะไรยังไง ถ้าผมขอให้คุณอ่านมันใหม่ ผมแน่ใจว่าคุณต้องสังเกตเห็นบางอย่างที่เราไม่เห็นแน่ และถ้าคุณมาเยือนแบรนโวล์ฮอลล์แล้วอ่านหนังสือเล่มนั้นที่นั่น บางทีคุณอาจเห็นสิ่งที่ลูกสาวเราเห็น และเข้าใจว่าทำไมเธอถึงต้องโทรหาเรา แล้วมันอาจบอกเราได้ว่าเธออยู่ที่ไหนหรือเกิดอะไรขึ้นกับเธอ”

เสียงเขาสั่นเมื่อพูดถ้อยคำสุดท้าย เกิดอะไรขึ้นกับเธอ อาจมีเหตุผลเรียบง่ายอธิบายการหายตัวไปของเธอ แต่ก็ไม่น่าเป็นเช่นนั้น เธอรู้บางอย่าง เธอเป็นภัยต่อใครสักคน ความคิดนี้ยังไม่พูดออกไปจะดีกว่า

“ฉันขอสักตัวได้ไหม” ฉันถาม แล้วยื่นมือไปหยิบบัพหรีของพอลลีนมาหนึ่งตัว ของบัพหรีของฉันวางอยู่หลังบาร์ พิธีกรรมทั้งหมด ตั้งแต่ดึงบัพหรีออกจากซอง จุดไฟ สูบเฮือกแรก ทำให้ฉันมีเวลาคิด “ฉันไปอังกฤษไม่ได้ค่ะ” ฉันพูดออกมาจนได้ “งานที่นี้ยุ่งมาก แต่ฉันจะอ่านหนังสือเล่มนั้น ถ้าคุณทิ้งมันไว้ให้ ฉันสัญญาไม่ได้ว่าจะคิดอะไรออกหรือเปล่า คือฉันจำเรื่องราวในนิยายได้ และมันไม่สอดคล้องกับสิ่งที่คุณเล่าให้ฟัง แต่ฉันส่งอีเมลหาคุณ—”

“ไม่ค่ะ แบบนั้นไม่ช่วยอะไร” พอลลีนตัดสินใจแล้ว “คุณต้องคุยกับเอเดนและลิซ่า รวมทั้งเอโลอีสด้วย และคุณควรได้เจอเดเร็ก ผู้จัดการกะดึกเขาทำงานในคืนที่แฟรงก์ แพร์ริส ถูกฆ่า และคุยกับเจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งรับผิดชอบคดี เขาอยู่ในนิยายของอลัน คอนเวย์ ด้วย แต่ใช้ชื่อว่าเอริก” เธอโน้มตัวมาหาฉันด้วยท่าทางอ่อนหวาน “เราไม่ได้ขอให้คุณสละเวลามากมาย”

“และเราจะจ่ายเงินให้คุณ” ลอว์เรนซ์เสริม “เรามีเงินเหลือเฟือและจะไม่กระมิดกระเมี้ยนถ้ามันช่วยให้เราเจอลูกสาว” เขาหยุดชั่วคราว “หนึ่งหมื่นปอนด์เป็นไงครับ”

คำพูดนั้นทำให้ภรรยาหันไปจ้องเขาทันที และมันทำให้ฉันเข้าใจอย่างไม่ต้องสงสัยว่า เขาเพิ่มเงิน บางทีอาจจะเพิ่มมากถึงสองเท่าจากที่

ตั้งใจจะเสนอให้ฉันในตอนแรก นั่นเป็นเพราะความลังเลของฉัน ฉันคิดอยู่
ครู่หนึ่งว่าเธอจะพูดบางอย่าง แต่เธอผ่อนคลายและพยักหน้า

หนึ่งหมื่นปอนด์ ฉันคิดเรื่องการหากระเปาะใหม่ คอมพิวเตอร์ใหม่
ให้แอนเดรียส ตู้แช่ไอศกรีมที่ไม่ทำงานแล้ว ฟานอสและแวนเจิลส์ที่พรำ
ป่นเรื่องขึ้นเงินเดือน

*

“ฉันจะปฏิเสธได้ยังไง” ฉันบอกแอนเดรียสแบบนั้นในห้องนอน
กลางดึก

“เราต้องการเงิน และอีกอย่างฉันอาจช่วยพวกเขาหาลูกสาวเจอ”

“คุณคิดว่าเธอยังไม่ตายเหรอ”

“มันก็เป็นไปได้ แต่ถ้าเธอตายแล้ว บางทีฉันอาจเจอตัวคนที่ฆ่าเธอ”

แอนเดรียสลุกขึ้นนั่ง ตอนนีเขาดิ้นเต็มตาและเป็นกังวลเรื่องฉัน ฉัน
รู้สึกผิดที่สบถใส่เขา “ครั้งล่าสุดที่คุณออกไปตามหาฆาตกร มันจบไม่สวย
เลย” เขาเตือนฉัน

“ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน นี่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว มันไม่เกี่ยวกับฉัน”

“ผมว่ามันฟังเหมือนเหตุผลที่ไม่ควรไปยุ่งกับมัน”

“คุณอาจพูดถูก แต่ว่า...”

ฉันตัดสินใจแล้ว และแอนเดรียสรู้ดี

“ยังไงฉันก็ต้องการเวลาพัก” ฉันพูด “ผ่านมาสองปีแล้วนะ แอนเดรียส
นอกจากสุดสัปดาห์ในซานโตรินี่แล้วเราไม่ได้ไปไหนเลย ฉันล้ามากๆ กับ
การจัดการปัญหาไม่จบสิ้น พยายามทำทุกอย่างให้ออกมาดีตลอดเวลา
ฉันคิดว่า คุณจะเข้าใจ”

“พักเบรกจากโรงแรมหรือจากผม” เขาถาม

ฉันไม่แน่ใจว่ามีคำตอบให้เขาไหม

“คุณจะไปพักที่ไหน” เขาถาม

“กับเคที นั่นน่าจะดี” ฉันยื่นมือไปจับแขนเขา สัมผัสผิวอุ่นๆ และกล้ามเนื้อ “คุณจัดการทุกอย่างได้ดีโดยไม่มีฉัน ฉันจะขอให้เนลล์มาช่วยดูแลงานต่างๆ และเราจะคุยกันทุกวัน”

“ผมไม่อยากให้คุณไปเลยชาน”

“แต่คุณจะไม่ห้ามฉันแอนเดรียส”

เขาวิ่งไปและชั่วขณะนั้นฉันเห็นว่าเขากำลังต่อสู้กับตัวเอง แอนเดรียสของฉันปะทะแอนเดรียสชาวกรีก “ไม่” เขาพูดออกมาในที่สุด “คุณไปทำสิ่งที่ต้องทำเถอะ”

*

สองวันหลังจากนั้น เขาขับรถพาฉันไปสนามบินเฮราคลิออน ถนนช่วงหนึ่งจากอากิออสนิโคเลาส์ ระหว่างขับผ่านเมืองเนอาโปลีกับลัตสิดา มันเป็นถนนที่สวยงามมากจริงๆ ทิวทัศน์ธรรมชาติโล่งกว้าง มีภูเขาทอดตัวไกลสุดลูกตา ให้ความรู้สึกว่ทั้งหมดนี้ไม่ผ่านสัมผัสใดมาหลายพันปี แม้แต่ทางหลวงสายใหม่ถัดจากเมืองมาเลียยังล้อมรอบด้วยชนบทอันงดงาม และเมื่อขับเข้าใกล้ คุณจะได้ลระดับสายตาลงและพบกับหาดทรายขาวกว้างสุดลูกตา บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลให้ฉันรู้สึกเศร้า และเข้าใจว่าตัวเองทั้งสิ่งใดไว้เบื้องหลัง จู่ๆ ฉันก็เลิกคิดถึงปัญหาทั้งหลายแหล่และงานทั้งหมดที่โพลีโดรอส แต่ฉันคิดถึงเวลาเที่ยงคืน คลื่นทะเล และแพนเซลินอส – จันทรเต็มดวง ไวน์ เสียงหัวเราะ ชีวิตในชนบทของฉัน

ตอนเตรียมตัวเดินทาง ฉันตั้งใจเลือกกระเป๋าใบเล็กสุด ฉันคิดว่ามันจะเป็นถ้อยคำยืนยันต่อแอนเดรียสและต่อตัวฉันเอง ว่านี้เป็นเพียงการเดินทางไปทำธุระเป็นระยะเวลาสั้นๆ ไม่นานฉันจะกลับมา แต่พอเรือตู้เลือกเสื้อผ้าที่ไม่ได้ใส่มาสองปี ฉันเอาทุกอย่างออกมากองบนเตียง ฉันกำลัง

จะกลับไปสู่น้ำร้อนของอังกฤษ นั่นหมายความว่าอากาศอาจร้อนและ
หนาว และแห้ง ทั้งหมดเกิดขึ้นในวัน ฉันต้องพักที่โรงแรมหรูย่าน
ซานเมือ พวกเขาน่าจะมีข้อกำหนดเรื่องเสื้อผ้าสำหรับงานเลี้ยงอาหารค่ำ
อีกอย่างฉันได้รับค่าจ้างหนึ่งหมื่นปอนด์ ฉันต้องดูเป็นมืออาชีพ

ดังนั้นเมื่อถึงสนามบินเฮราคลิออน ฉันกลับลากกระเป๋าเดินทางตาม
หลัง ล้อของมันเป็นล้ออัดอากาศอย่างมั่งร่ายขณะหมุนคงไปบนพื้นคอนกรีต
เราสองคนยืนนิ่งครู่หนึ่งท่ามกลางลมกระดังจากเครื่องปรับอากาศ และ
แสงจากหลอดไฟที่กระดังยิ่งกว่าในพื้นที่พักคอยของผู้โดยสารขาออก

เขากอดฉัน “สัญญาว่าคุณจะดูแลตัวเอง และโทรหาผมเมื่อไปถึง
ที่นั่น เราเฟสไทม์กันก็ได้”

“ถ้าวายพ่ายใช้ได้นะ!”

“สัญญากับผมสิ”

“ฉันสัญญา”

เขาจับแขนฉันไว้ด้วยมือทั้งสองข้างและจูบฉัน ฉันยิ้มให้เขา จากนั้นก็
ลากกระเป๋าเดินทางไปหาสาวกรีกร่างท้วมหน้าตาไม่รับแขกในชุดเครื่องแบบ
สีน้ำเงิน เธอตรวจดูพาสปอร์ตและตัวเครื่องบินของฉันก่อนปล่อยไปหา
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ฉันหันมาโบกมือลา

แต่แอนเดรียสไม่อยู่แล้ว

บทความในหนังสือพิมพ์

การกลับมาลอนดอนอีกครั้งทำให้ฉันตกใจมากทีเดียว หลังจากใช้เวลา
มากมายในอาซิออสนิโคเลาส์ ซึ่งเป็นเพียงหมู่บ้านชาวประมงที่เติบโตอย่าง
รวดเร็ว ฉันรู้สึกเหมือนถูกเมืองใหญ่แห่งนี้กลืนกิน และไม่ได้เตรียมพร้อม

รับความจอบแจ ทั้งเสียงดังและจำนวนผู้คนบนท้องถนน ทุกอย่างทึมเทา มากกว่าที่จำได้ อีกทั้งไม่ง่ายเลยที่จะรับมือกับฝุ่นควันและกลิ่นน้ำมันในอากาศ จำนวนพื้นที่กำลังก่อสร้างแห่งใหม่ก็ชวนให้เวียนศีรษะ ทิวทัศน์ที่ฉันรู้จักมาตลอดชีวิตการทำงานหายไปภายในช่วงเวลาสองปี นายกเทศมนตรีหลายต่อหลายคนของลอนดอนผู้มาพร้อมความรักในตึกสูง อนุญาตให้วิศวกรมากหน้าหลายตาชุดสีแดงเดินตัวเองบนเส้นขอบฟ้าของเมือง ส่งผลให้ทุกอย่างดูคล้ายคลึงและแปลกแยกในเวลาเดียวกัน จากเบาะหลังของรถแท็กซี่ซึ่งขับเลียบไปตามแม่น้ำเทมส์ขาออกจากสนามบิน แพลตและอาคารสำนักงานใหม่ที่กระจุกตัวรอบอาคารโรงไฟฟ้าถ่านหินแบบเตอรืซีหลังเก่าดูเหมือนสนามรบในสายตาค้น รวบรวมมีการต่อสู้รุกรานและบรรดาปืนจันตติไฟกระพริบสีแดงคือนกตัวมหึมา จิกทั้งซากศพซึ่งนอนกองอยู่บนพื้นดินโดยไม่มีผู้ใดเห็น

ฉันตัดสินใจค้างคืนแรกที่โรงแรม ซึ่งขอออกตามตรงว่าประหลาดจากอดีตเป็นชาวลอนดอนมาทั้งชีวิต ตอนนี้อัดแน่นมาเป็นนักท่องเที่ยว และฉันเกลียดโรงแรมนี้ มันคือโรงแรมฟรีเมียร์อินน์ในย่านฟาร์ริงดอน ไม่ใช่เพราะมันไม่ดีหรืออะไรหรอก มันสะอาดและสะดวกสบายมาก แต่ฉันไม่ชอบเพราะจำเป็นต้องพักที่นั่น ขณะนั่งบนเตียงที่มีหมอนสีม่วงอ่อนและโลโก้รูป “ดวงจันทร์นอนหลับ” ฉันรู้สึกเป็นทุกข์ ฉันคิดถึงแอนเดรียส ฉันส่งข้อความหาเขาจากสนามบิน รู้ว่าถ้าเฟซบุ๊กกันฉันคงร้องไห้และนั่นจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาคิดถูก ฉันไม่ควรจากมา ยิ่งไปถึงซัพไฟล์ดเร็วเท่าไรยิ่งดี แต่ฉันยังไม่พร้อมเดินทาง มีอะไรหนึ่งหรือสองอย่างที่ผมต้องจัดการก่อน

หลังนอนหลับๆ ตื่นๆ และกินอาหารเช้าอันได้แก่ ไข่ ไข่กรอก เบคอน ถั่วต้ม ซึ่งดูเหมือนอาหารเช้าของบรรดาโรงแรมราคาย่อมเยาทุกแห่ง ฉันเดินไปย่านคิงส์ครอสเพื่อไปยังโกดังเก็บของใต้เสาโค้งของรางรถไฟ ตอนที่ย้ายไปเกาะครีต ฉันขายแพลตฟอร์มเคร้าส์เอ็นด์และทุกอย่างในนั้น แต่วินาทีสุดท้ายฉันตัดสินใจไม่ขายรถ มันเป็นรถยนต์ยี่ห้อเอ็มจีปีรุ่นไรต์สเตอร์

สีแดงสด ฉันเชื่อมั่นมาในช่วงเวลาที่สภาพจิตใจไม่ปกติบวกกับเป็นวันเกิดปีที่สี่สิบของตัวเอง ฉันคิดว่าคงไม่ได้ขับมันอีกและการเก็บมันไว้ในโกดังคือความฟุ่มเฟือยอย่างเหลือเชื่อ ฉันจ่ายเงิน 150 ปอนด์ต่อเดือนเพื่อสิทธิพิเศษในการเก็บมันไว้ ฉันทำใจขายมันไม่ได้ และตอนนี้ชายหนุ่มสองคนนำรถมาส่งให้ฉัน เลย์รู้สึกเหมือนได้เจอเพื่อนเก่า ยิ่งไปกว่านั้นยังเหมือนได้ส่วนหนึ่งของชีวิตก่อนหน้านี้คืนมา แค่นี้ก็ทำให้ตัวลงบนเบาะหนังแตกลายผุพังที่นั่นคนขับ จัปพวงมาลัยไม้ และเห็นวิทยุเก่าคร่ำครึตรงตำแหน่งเหนือหัวเขา ทำให้ฉันรู้สึกดีกับตัวเอง ถ้ากลับไปเกาะครีต “ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะขับมันไปที่นั่นและช่างหัวปัญหาเรื่องป้ายทะเบียนกรีกกับการขับรถพวงมาลัยซ้าย” ฉันบิดกุญแจแล้วเครื่องยนต์ก็สตาร์ทติดตั้งแต่ครั้งแรก ฉันเหยียบคันเร่งสองสามทีขึ้นชมเสียงคำรามต้อนรับจากเครื่องยนต์ จากนั้นจึงขับไปตามถนนยูสตัน

เวลาล่วงเลยเข้าสู่ช่วงสายและการจราจรบนท้องถนนไม่แออัดนัก ซึ่งแปลว่าเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้ ฉันไม่อยากตรงกลับโรงแรมทันที ก็เลยขับวนรอบลอนดอนเพื่อชมวิวทิวทัศน์สักหน่อย สถานียูสตันได้รับการปรับปรุงถนนโกเวอร์มีสภาพแย่อย่างเคย คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ฉันขับมาแถวย่านบลูมส์เบอรีด้านหลังพิพิธภัณฑบริติช ทั้งที่ไม่ได้คิดถึงมัน แต่ฉันพาตัวเองมาอยู่ด้านนอกพิพิธภัณฑบริติช สำนักพิมพ์อิสระที่ฉันเคยทำงานอยู่สิบเอ็ดปีหรือสิ่งที่หลงเหลืออยู่ ตัวอาคารข้างเป็นภัยกับสายตา หน้าต่างทุกบานถูกไม้กระดานตอกปิดไว้ และอิฐเบื้องนคราบเซาะควั่นล้อมรอบด้วยนั่งร้าน ฉันคิดว่าบริษัทประกันคงปฏิเสธที่จะจ่ายค่าเสียหาย บางทีการวางเพลิงและพยายามฆ่าคงไม่รวมอยู่ในนโยบายของพวกเขา

ฉันคิดจะขับไปแคราชเอนด์ ให้รถคันนี้ได้ทำงานคุ้มค่าใช้จ่าย แต่แบบนั้นคงหืดหูเกินไป อีกอย่างฉันมีงานต้องทำ ฉันจอดรอไว้ที่บริษัทให้บริการจอดรถย่านฟาร์ริงดอน จากนั้นเดินกลับไปโรงแรม ฉันยังไม่ต้องเช็กเอาต์จนกว่าจะเที่ยง ทำให้มีเวลาอยู่กับเครื่องชงกาแฟอีกหนึ่งชั่วโมง

บิสกิตแอมฟรีย์ของโรงแรมสองห้อง และอินเทอร์เน็ต ฉันเปิดแล็ปท็อปแล้วเริ่มค้นหาข้อมูลเหล่านี้ แบรนโลว์ฮอลล์, สเตฟาน โคเดรสคู, แฟรงก์ แพร์ริส, ฆาตกรรม

ต่อไปนี่คือบทความที่ฉันเจอ ปริศนาฆาตกรรมซึ่งถูกเปลี่ยนกลอุบายอันแยบคายออกไปและบอกเล่าในรูปแบบบทความจิตตีสืบขึ้น

หนังสือพิมพ์ อีสต์แองเกลียนเดลีไทมส์ วันที่ 18 มิถุนายน 2008
ชายถูกฆ่าในโรงแรมคนดัง

ตำรวจกำลังสืบสวนคดีฆาตกรรมชายวัย 53 ปี หลังจากมีผู้พบศพของเขาในโรงแรมระดับห้าดาวที่เขาเข้าพัก แบรนโลว์ฮอลล์ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองวูดบริดจ์ในเทศมณฑลซัพโฟล์ค ค่าห้องเอ็กเซ็กคิวทีฟสวีทราคาคืนละ 300 ปอนด์ และเป็นสถานที่ยอดนิยมสำหรับจัดงานแต่งงานและปาร์ตี้ของเหล่าคนดัง นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่ถ่ายทำซีรีส์โทรทัศน์หลายรายการ อาทิ เอ็นดีเวอร์ ท็อปเกียร์ และ แอนทีคไรต์โชว์ ของช่องไอทีวี

เหยื่อได้รับการระบุตัวตนด้วยชื่อแฟรงก์ แพร์ริส บุคคลผู้มีชื่อเสียงในวงการโฆษณา เขาเคยได้รับรางวัลจากผลงานที่รังสรรค์ให้ธนาคารบาร์เคลย์ส และองค์กรสิทธิเพื่อผู้มีความหลากหลายทางเพศนามว่า สโตนวอลล์ เขาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายสร้างสรรค์ของบริษัทแม็กแคนน์เอริกสันในลอนดอน ก่อนย้ายไปออสเตรเลียเพื่อก่อตั้งบริษัทของตัวเอง เขาเป็นชายโสด

รองผู้กำกับการสืบสวนริชาร์ด ล็อก ผู้นำการสืบสวนกล่าวว่า “นี่เป็นการฆาตกรรมที่โหดร้ายมาก ดูเหมือนจะกระทำการโดยบุคคลเพียงคนเดียวที่มีแรงจูงใจเป็นการลักขโมย เราได้เงินของนายแพร์ริสคืนมาแล้ว และคาดว่าจะจับกุมผู้ต้องสงสัยได้เร็วๆ นี้”

ฆาตกรรมเกิดขึ้นในคืนก่อนงานแต่งงานของเอเดน แมกนีล และ

เซซิลี ทรีเอิร์น พ่อแม่ของเซซิลีคือลอว์เรนซ์และพอลลีน ทรีเอิร์น เจ้าของโรงแรม ศพถูกพบไม่นานหลังเสร็จสิ้นพิธีแต่งงานซึ่งจัดในสวนของโรงแรม คู่บ่าวสาวยังไม่พร้อมให้สัมภาษณ์

หนังสือพิมพ์ อีสต์แองเกลียนเดลีไทมส์ วันที่ 20 มิถุนายน 2008
ชายถูกจับข้อหาฆ่าคนตายในตู้ดบริดจ์

ตำรวจจับกุมชายวัย 22 ปี ซึ่งเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมอดีตผู้บริหารบริษัทโฆษณาวัยเกษียณอย่างโหดเหี้ยมที่แบรนโลว์ฮอลล์ โรงแรมชื่อดังในซัพโพลด์ รองผู้กำกับการสืบสวน ริชาร์ด ล็อก ผู้รับผิดชอบการสืบสวนครั้งนี้กล่าวว่า “นี่เป็นอาชญากรรมที่น่ากลัว กระทำอย่างไรก็ตาม ฝีมือของพนักงานอย่างรวดเร็วและรอบคอบ ผมยินดีจะแจ้งให้ทราบว่าเราจับผู้ต้องสงสัยได้แล้ว ผมเห็นใจคู่รักหนุ่มสาวที่วันสำคัญถูกทำลายโดยเหตุการณ์ครั้งนี้”

ผู้ต้องสงสัยถูกควบคุมตัวไว้ และจะถูกนำตัวไปขึ้นศาลอิปสวิชคราวน์ คอร์ตส์ปาดานีหน้า

เดลีเมล วันที่ 22 ตุลาคม 2008

นักข่าว “ค็อนมรณะ” แห่งซัพโพลด์ถูกจำคุกตลอดชีวิต

ผู้อพยพชาวโรมาเนีย สเตฟาน โคเดรสคู ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตที่ศาลอิปสวิชคราวน์คอร์ต ข้อหาฆาตกรรมแฟรงก์ แพร์ริส วัย 53 ปี ที่โรงแรมแบรนโลว์ฮอลล์คีนละ 300 ปอนด์ ใกล้เมืองวู้ดบริดจ์ เทศมณฑลซัพโพลด์ แพร์ริสซึ่งถูกนิยามว่าเป็น “ผู้เปี่ยมด้วยความคิดสร้างสรรค์” เพิ่งเดินทางกลับจากออสเตรเลียไม่นาน และวางแผนจะเกษียณ

โคเดรสคูยอมรับผิด เขาเดินทางเข้ามายังสหราชอาณาจักรตอนอายุ

สิบสองปี และไม่นานก็กลายเป็นเป้าของตำราฆาตกรรมในการสืบสวนคดีอาชญากรรมโดยกลุ่มชาวโรมานิเย ซึ่งมิทั้งคดีปลอมแปลงบัตรเครดิต คดีขโมยพาสปอร์ตสหราชอาณาจักรและปลอมแปลงเอกสาร ในวัยสิบเก้าปี เขาถูกจับข้อหาบุกรุกเคสสถานในเวลากลางคืนและทำร้ายร่างกาย เขาถูกตัดสินจำคุกสองปี

ลอว์เรนซ์ ทรีเฮิร์น เจ้าของโรงแรมแบรนโลว์ฮอลล์ ไปที่ศาลเพื่อฟังการตัดสิน เขาเป็นนายจ้างของโคเดรสคู ซึ่งทำงานที่โรงแรมดังกล่าวได้ห้าเดือนแล้ว เป็นส่วนหนึ่งของโครงการช่วยเหลือผู้กระทำความผิดที่ยังเป็นเยาวชน คุณทรีเฮิร์นบอกว่าเขาไม่เสียใจที่เข้าร่วมโครงการ “ผมและภรรยาสะท้อนใจกับการตายของคุณแพร์ริส” เขาให้สัมภาษณ์หลังจากออกจากศาล “แต่ผมยังเชื่อในเจตนารมณ์ที่จะมอบโอกาสให้ผู้กระทำความผิดที่เป็นเยาวชนอีกครั้ง และพยายามช่วยพวกเขาให้ปรับตัวเข้ากับสังคมได้”

แต่การตัดสินจำคุกโคเดรสคูยี่สิบห้าปีซึ่งเป็นอัตราโทษต่ำสุด ผู้พิพากษาอ็ธรา ราซิด กล่าวว่า “แม้คุณจะมีประวัติอาชญากรรม แต่ก็ได้รับโอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่ ถึงกระนั้นคุณกลับหักหลังความไว้วางใจและความปรารถนาดีของนายจ้าง และลงมือก่ออาชญากรรมอันเหี้ยมโหดเพื่อเงิน”

ศาลได้ข้อมูลว่าโคเดรสคู ซึ่งปัจจุบันอายุ 22 ปี ติดหนี้จากการเล่นโป๊กเกอร์ออนไลน์และผู้สละสิทธิ์ โจนธาน คลาร์ก หนายฝ่ายจำเลยกล่าวว่าโคเดรสคูสูญเสียการยอมรับความเป็นจริง “เขามีสชีวิตอยู่ในโลกเสมือนที่หนีสินพอกพูนไ้การควบคุม สิ่งที่เกิดขึ้นคือนั่นคือความบ้าคลั่ง...เป็นความเจ็บป่วยทางจิต”

แพร์ริสถูกทำร้ายด้วยค้อนและถูกทุบตีอย่างรุนแรงจนจำหน้าไม่ได้ รองผู้กำกับกับการสืบสวนริชาร์ด ล็อก เจ้าหน้าที่ผู้ทำการจับกุม กล่าวว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เป็น “คดีที่น่าสะอิดสะเอียนมากที่สุดเท่าที่เคยเจามา”

โฆษกของมูลนิธิสกรีนเคานต์เชลลิงโนนอริช เรียกร้องให้คณะกรรมการพนันแบนการพนันออนไลน์ด้วยบัตรเครดิต

นั่นคือเรื่องราวที่เกิดขึ้น ต้นเรื่อง กลางเรื่อง และปลายเรื่อง แต่หลังจากความหาในอินเทอร์เน็ต ฉันก็พบข้อมูลที่อาจเป็นบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมด ถ้าเพียงแต่มันไม่ได้เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ทั้งหมด

นิตยสาร แคมเปญ วันที่ 12 พฤษภาคม 2008

ปิดฉากชั้นดาวเนอรืในซิดนีย์

ชั้นดาวเนอรื บริษัทเอเจเนซีโฆษณาในเมืองซิดนีย์ ซึ่งก่อตั้งโดยแฟรงก์ แพร์ริส อดีตผู้บริหารของบริษัทโฆษณาแม็กแคนน์เอริกสัน ปิดกิจการแล้ว คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และการลงทุนของออสเตรเลีย หรือหน่วยงานเฝ้าระวังทางการเงินอย่างเป็นทางการของประเทศ ยืนยันว่าเอเจเนซีดังกล่าวเลิกกิจการหลังจากเปิดมาได้แค่สามปี

แพร์ริสเริ่มต้นอาชีพด้วยการเป็นนักเขียนคำโฆษณา เขาค่ำร่ำหวอดในแวดวงโฆษณาในลอนดอนมามากกว่ายี่สิบปี ได้รับรางวัลจากผลงานที่ทำให้ภัตตาคารบาร์เคลย์และโดมิโนพิซซ่า เขาทำแคมเปญโฆษณาแฉักชั้นแฟ็กสุดฉาวให้มูลนิธิสโตนวอลล์ในปี 1997 เพื่อโปรโมตสิทธิของเกย์ในกองทัพ

เขาเปิดกว้างเรื่องเพศวิถีของตัวเองและเป็นที่รู้กันดีว่าชอบจัดงานปาร์ตี้ฟุ้งเฟ้อและลุดดาบดดา กล่าวกันว่าเขาย้ายไปออสเตรเลียเพราะตัดสินใจที่จะปรับลดภาพลักษณ์ทางสังคมของตัวเอง

ในช่วงเดือนแรก ชั้นดาวเนอรืได้ลูกค้าสำคัญอย่างแวนดาวอนชิปเปอร์ วากอนวีลส์ และรองเท้าคัสตอม อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในช่วงแรกสวนทางกับความต้องการของตลาดที่ซบเซา นำไปสู่ขาลงในการบริโภคและการใช้จ่ายเงินเพื่อโฆษณา การโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตและวิดีโอออนไลน์เติบโตอย่างรวดเร็วในออสเตรเลีย และเห็นได้ชัดว่าชั้นดาว

เนอร์ ซึ่งมุ่งเน้นการโฆษณาในรูปแบบเดิมมากกว่าสื่อดิจิทัล พบเจอโอกาส
สุดท้ายเร็วเกินไป

แล้วฉันควรสรุปข้อมูลทั้งหมดนี้อย่างไร

คงเพราะความเป็นบรรณาธิการในตัวฉันที่ทำให้สังเกตเห็นว่า
รายงานทุกชิ้นใช้คำว่า โหดร้าย ในการบรรยายเหตุฆาตกรรมครั้งนี้ ราวกับ
ว่าเคยมีคนถูกฆาตกรรมอย่างอ่อนโยนหรือด้วยความรักอย่างไอย่างนั้น
นักข่าวเพิ่มเติมลักษณะนิสัยของแฟรงก์ แพร์ริส ด้วยข้อมูลเล็กน้อยที่มี
อย่างเช่น ได้รับรางวัล เป็นเกย์ มีบุคลิกภาพแบบเอ็กซ์โทรเวิร์ต เป็นคน
ล้มเหลวในท้ายที่สุด ทว่าฉันไม่ได้หยุดหนังสือพิมพ์เดลีเมลจากการพรรณนา
คุณสมบัติพิเศษของเขาว่า “ผู้เปี่ยมด้วยความคิดสร้างสรรค์” พวกเขาพร้อม
จะให้ภัยเขาแทบทุกอย่าง อย่างไรเสียเขาก็ถูกชาวโรมาเนียฆ่า สเตฟาน
โคเดรสคู เกี่ยวข้องกับแก๊งซื้อขายพาสปอร์ตและบัตรเครดิตรวมทั้งเรื่องอื่นๆ
จริงหรือ ไม่มีหลักฐานบ่งชี้และเรื่องที่ตำรวจสืบสวนแก๊งชาวโรมาเนียอยู่
อาจเป็นเพียงความบังเอิญ ถึงอย่างไรเขาก็ถูกจับข้อหาหลักทรัพย์

ส่วนแฟรงก์ แพร์ริส ผู้ปาดเปรี๊ยะ มีบางอย่างแปลกประหลาดเกี่ยวกับการ
ที่เขาไหลไปโรงแรมในซัพโฟลด์ โดยเฉพาะในคืนวันแต่งงานที่เขาไม่ได้
รับเชิญ พอลลีน ทรีเฮิร์น บอกฉันว่าเขาไปเยี่ยมญาติ แล้วทำไมเขาไม่พัก
อยู่กับญาติที่ว่ละ

การเอ่ยถึงรองผู้กำกับการสืบสวนริชาร์ด ล็อก ทำให้ฉันกังวล เรา
เคยเจอกันตอนที่อลัน คอนเวย์ ตาย และคงพูดได้ว่าเราไม่ค่อยลงรอยกัน
สักเท่าไร ฉันจำเขาได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจร่างสูงใหญ่ท่าทางฉุนเฉียว โอบ
เข้ามาในร้านกาแฟแถบชานเมืองของอิปสวิช ตะโกนใส่ฉันอยู่สิบห้านาที
จากนั้นก็ออกไป อลันเขียนตัวละครขึ้นจากเขา และล็อกเลือกที่จะโทษ
ฉัน เขาใช้เวลาไม่ถึงสัปดาห์ในการระบุว่าโคเดรสคูเป็นคนร้าย จับกุมเขา
และตั้งข้อหา ล็อกคิดผิดหรือเปล่า เมื่อดูจากข้อมูลในหนังสือพิมพ์และ

จากที่สามีภรรยาตรีเอิร์นเล่าให้ฉันฟัง เรื่องทั้งหมดไม่อาจตรงไปตรงมาได้มากกว่านี้แล้ว

แต่แปดปีให้หลัง เซซีลี ตรีเอิร์น กลับคิดอีกอย่าง และหายตัวไป

ในลอนดอนไม่มีสิ่งใดให้ทำมากไปกว่านี้แล้ว ดูเหมือนว่าฉันจะต้องไปคุยกับสเตฟาน โคเคเรสคู นั่นหมายความว่าต้องไปเยี่ยมเขาในเรือนจำ แต่ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาถูกจำคุกที่ไหน และสามีภรรยาตรีเอิร์นก็ช่วยเหลืออะไรไม่ได้ แล้วฉันจะรู้ได้อย่างไร ฉันกลับไปค้นหาในอินเทอร์เน็ตแต่ไม่เจอสิ่งใด จากนั้นก็จำได้ว่านักเขียนคนหนึ่งที่คุณรู้จัก เคิร์ก แอนดรูว์ เขาเริ่มเขียนหนังสือเมื่ออายุมากแล้ว และฉันตีพิมพ์นวนิยายเล่มแรกของเขานวนิยายแนวระทึกขวัญที่มีฉากหลังเป็นระบบเรือนจำ ครั้งแรกที่อ่าน ฉันประทับใจความรุนแรงในวิธีเขียนของเขา รวมทั้งความจริงของมัน เขาทำการบ้านมาเยอะทีเดียว

แน่นอนว่าตอนนี้เขามีผู้จัดพิมพ์เจ้าใหม่แล้ว โคลเวอร์ลีฟบุ๊กส์ทำให้เขาผิดหวังด้วยการยุติกิจการและถูกเผาราบ แต่ในอีกแง่หนึ่ง หนังสือเล่มนั้นประสบความสำเร็จ และฉันเห็นวิวดิๆ ของผลงานเล่มล่าสุดของเขาในหนังสือพิมพ์เมลลอนชันเดย์ ฉันไม่มีอะไรต้องเสีย ดังนั้นจึงส่งอีเมลบอกเขาว่าฉันกลับมาอังกฤษแล้ว และถามว่าเขาพอจะช่วยหาตัวสเตฟานได้ไหม ฉันไม่มั่นใจว่าเขาจะตอบกลับ

หลังจากนั้นฉันเก็บกระเป๋าถือไป ค่ำๆ กระเป๋าเดินทาง และไปช่วยรถเอ็มจีบีของตัวเองออกมาจากลานจอดรถ ซึ่งต้องชำระค่าที่จอดในชอกหลืบมืดสลัวควักถุงฝุ่นเป็นเงินจำนวนมากจนน่าขำ แต่ก็ทำให้ฉันมีความสุขที่ได้เห็นมัน ฉันขึ้นรถและไม่นานเครื่องยนต์ส่งเสียงคำรามขณะแล่นไปตามทางออกสู่ถนนฟาร์ริงดอน มุ่งหน้าสู่ชัฟโพลด์

แบรนโลว์ฮอลล์

ฉันพักกับน้องสาวระหว่างอยู่ที่ซัพโฟล์คก็ได้ แต่พวกทรีเอิร์นเสนอให้ฉันพักที่โรงแรมของพวกเขาฟรีและฉันจำต้องยอมรับข้อเสนอนั้น ความจริงคือฉันรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะใช้เวลาไปกับเคทีมากเกินไป เธออายุน้อยกว่าฉันสองปี มีลูกน่ารักสองคน บ้านแสนสวย สามที่ประสบความสำเร็จ และกลุ่มเพื่อนสนิท เธอทำให้ฉันรู้สึกด้อยต่ำอย่างที่สุด โดยเฉพาะเมื่อมองย้อนไปยังชีวิตอันไร้จุดหมายของฉัน หลังจากทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับโคลเวอร์ลีฟบุ๊กส์ เธอดีใจที่ฉันรีบบินไปยังเกาะคริสต์ ซึ่งเธอมองว่าเป็นเรื่องปกติภายในครอบครัว และฉันไม่อยากอธิบายให้เธอฟังว่ากลับมาทำไม ใช่ว่าเธอจะตัดสินฉันหรอก แต่เป็นฉันเองที่รู้สึกว่าคุณตัดสินมากกว่า

อย่างไรก็ตาม มันสมเหตุสมผลกว่าที่ฉันจะพาตัวเองไปอยู่ในที่เกิดเหตุจุดที่พยานมากมายอยู่รวมกัน ดังนั้นฉันจึงขับไปยังอิปสวิช โดยใช้ถนนสายเอ 12 และขับผ่านทางเลี้ยวที่จะพาฉันไปวัดบริดจ์ มุ่งหน้าต่อไปอีกห้าไมล์จนกระทั่งเห็นป้ายหูดูมีราคา (พื้นหลังสีดำ ตัวอักษรสีทอง) และถนนแคบๆ ทอดยาวระหว่างแนวพุ่มไม้สองฝั่ง ประดับด้วยรอยแต่มสีแดงสดของดอกบ๊อบบี้ป่า นำพาฉันมาถึงซุ้มประตูหิน อีกฟากหนึ่งของประตูมีคฤหาสน์เก่าแก่ของตระกูลแบรนโลว์ ตั้งตระหง่านท่ามกลางผืนดินกว้างใหญ่ของซัพโฟล์ค

เรื่องราวมากมายที่ต้องเขียน ทั้งที่เกิดขึ้นแล้วและจะเกิดขึ้นในอนาคตล้วนเกิดขึ้นที่นี่ ซึ่งฉันต้องถ่ายทอดอย่างระมัดระวัง

สถานที่แห่งนี้นิ่งดงาม เป็นการผสมผสานระหว่างคฤหาสน์ในชนบท

ปราสาท และชาโดว์ของฝรั่งเศส รูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสชัดเจน ล้อมรอบด้วยสนามหญ้าที่มีต้นไม้ประดับขึ้นกระจัดกระจาย และถัดออกไปคือป่าที่ปลูกเหมือนว่าในช่วงเวลาหนึ่งของประวัติศาสตร์ คฤหาสน์แห่งนี้อาจถูกหมุนเปลี่ยนทิศทาง เพราะถนนรอยกรวดทอดตัวมาจากทิศทางน่าสงสัย โดยมุ่งไปอย่างไร้ระเบียบทางด้านข้างของอาคารซึ่งมีหน้าต่างหลายบาน แต่ไร้ประตูเข้าออก ทั้งที่ทางเข้าของจริงอยู่ถัดไปไม่กี่ไกล หันหน้าไปอีกทาง

เมื่อยืนอยู่หน้าคฤหาสน์นั่นเอง คุณจึงรับรู้ถึงความใหญ่โตอลังการของมัน ประตูหน้ามีซุ้มโค้ง หอคอยแบบโกธิคและแนวเชิงเทิน ตราประจำตระกูล และปล่องไฟหินที่เชื่อมต่อกับเตาผิงมากมาย หน้าต่างสูงเป็นสองเท่าประดับด้วยศีรษะปูนปั้นของเหล่าขุนนางชายหญิงที่ถูกลี้มเลือนไปนานแล้ว ไล่ล้อยู่ตามมุมต่างๆ นกหินจำนวนหนึ่งเกาะอยู่สูงเหนือขอบหลังคา โดยมีนกอินทรีประจำอยู่ทุกมุม และเหนือประตูหน้ามีรูปปั้นนกเค้าสยายปีกอันงดงาม พอนึกดูแล้ว ฉันเห็นภาพวาดนกเค้าบนป้ายด้านนอกด้วย มันคือโลโก้ของโรงแรม ซึ่งพิมพ์อยู่บนเมนูอาหารและกระดาดะจดหมายเช่นกัน

กำแพงเตี้ยล้อมรอบตัวอาคาร โดยมีคูน้ำลวงตาอยู่อีกด้านหนึ่ง ทำให้คฤหาสน์ดูราวกับไม่แยแสต่อสิ่งรอบข้าง ประหนึ่งว่ามันเลือกที่จะแยกตัวออกจากโลกแห่งความเป็นจริง ทางด้านซ้าย ซึ่งเป็นฝั่งตรงข้ามกับทางรถวิ่ง มีประตูรูปแบบทันสมัยและดูเรียบง่ายเปิดออกจากบาร์สู่สนามหญ้ารอบเรียบและได้รับการดูแลอย่างดี บริเวณดังกล่าวเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงฉลองงานแต่งงานเมื่อแปดปีก่อน ส่วนทางด้านขวา ขยับร่นเข้าไปเล็กน้อย มีอาคารขนาดย่อมสองหลังดูเหมือนจำลองมาจากคฤหาสน์หลัก หลังหนึ่งเป็นโบสถ์ ส่วนอีกหลังเป็นยุงฉางเก่าที่ถูกดัดแปลงเป็นสปาเพื่อสุขภาพ พร้อมด้วยเรือนกระจกและสระว่ายน้ำในร่มเชื่อมต่อกัน

ขณะที่ฉันจอตกริดเอ็มจีปีนพื้นกรวด ความคิดหนึ่งก็แวบเข้ามา นักเขียนคนใดที่อยากจะเขียนเรื่องฆาตกรรมในคฤหาสน์สไตล์คลาสสิกย่านชนบท คงจะพบวัตถุ癖ที่ต้องการทั้งหมดที่นี่ และฆาตกรคนใดที่ต้องการ

กำจัดศพ ก็คงจะมีพื้นที่บร็อยเอเคอร์ให้เลือกเช่นนั้น ฉันสงสัยว่าตำรวจได้ค้นหาเซซิลี ทรีเฮิร์น ในผืนดินบริเวณนี้หรือไม่ เธอบอกว่าจะออกไปเดินเล่นและพบรถของเธอจอดทิ้งไว้ที่สถานีวุ๊ดบริดจ์ แต่จะแน่ใจได้อย่างไรว่าเธอเป็นคนขับรถคันนั้นไปจริงๆ

ก่อนที่ฉันจะดับเครื่องยนต์ ชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นและยกกระเป๋าเดินทางออกจากท้ายรถ เขานำฉันไปยังโถงทางเข้า ทรงกรอบสี่เหลี่ยมแต่กลับดูเหมือนโค้งมน เพราะโตะกลม พรหมวงกลม และเสาหินอ่อนตั้งล้อมเป็นวงรองรับเพดานที่ตกแต่งด้วยลวดลายปูนปั้นวิจิตรบรรจง มีประตูห้าบาน หนึ่งในนั้นเป็นลิฟต์ทันสมัย นำไปสู่ทิศทางต่างๆ แต่ชายคนนั้นพาฉันไปยังโถงที่สอง ซึ่งมีเคาน์เตอร์ต้อนรับซ่อนตัวอยู่ใต้บันไดหินอ่อนโอ่อ่า

บันไดเวียน ฉันมองเห็นขึ้นไปถึงหลังคาโค้งสูงซึ่งอยู่เหนือขึ้นไปสามชั้น รวากับอยู่ภายในมหาวิหาร หน้าต่างขนาดมหึมาทอดตัวสูงตรงหน้าฉัน บางช่องเป็นกระจกสี ไม่มีลวดลายเกี่ยวกับศาสนาแต่อย่างใด มันคล้ายกับหน้าต่างในโรงเรียนเก่าแก่หรือแม้แต่ที่สถานีรถไฟ ผังตรงข้าม มีสิ่งที่อาจเรียกว่าชานพักบันไดทอดยาวจากฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง บางส่วนถูกกั้นด้วยผนัง แต่มีช่องว่างรูปครึ่งวงกลม ทำให้มองเห็นแขกที่เดินผ่านไปมาได้จากด้านล่าง ชานพักนี้เชื่อมต่อโถงทางเดินสองสายทอดยาวตลอดความยาวของโรงแรม รวากับเป็นแกนขวางของตัวอักษร H ขนาดใหญ่

หญิงสาวในชุดเดรสสีดำเข้ารูปนั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ต้อนรับ ซึ่งทำจากไม้สีเข้มขัดมันประดับขอบด้วยกระจก ดูไม่กลมกลืนกับที่นี่ ฉันรู้ว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ของคฤหาสน์แบรนโลว์สร้างขึ้นช่วงต้นศตวรรษที่ 18 และเครื่องเรือนอื่นๆ ทั้งหมดล้วนเป็นแบบดั้งเดิมและโบราณโดยเจตนา ม้าโยกตัวหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ริมผนังฝั่งตรงข้าม สีลอกและดูน่าสะพรึงกลัว มันทำให้ฉันนึกถึงเรื่องสยองขวัญอันโด่งดังของ ดี. เอช. ลอว์เรนซ์ มีห้องทำงานเล็กๆ สองห้องอยู่หลังเคาน์เตอร์ต้อนรับแยกคนละฝั่ง ภายหลังฉันรู้ว่าลิลิธา ทรีเฮิร์น

ใช้ห้องหนึ่ง และน้องสาวของเธอ เซซีลี ใช้อีกห้อง ประตูเปิดอยู่ และฉันเห็นโต๊ะทำงานสองตัวที่เหมือนกันพร้อมโทรศัพท์ ฉันสงสัยว่าเซซีลีโทรไปฝรั่งเศสจากห้องนี้หรือเปล่า

“คุณไรแลนด์ใช่ไหมคะ” พนักงานต้อนรับรู้ว่าฉันจะมา ตอนนำเสนอที่พักรี พอลลิน ทรีเฮิร์น บอกว่าเธอจะแจ้งพนักงานว่าฉันมาช่วยเธอทำบางอย่าง แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นเรื่องอะไร หญิงสาวคนนั้นอายุใกล้เคียงกับพนักงานชายที่ฉันเจอก่อนหน้านี้ ที่จริงแล้วพวกเขาอาจเป็นพี่น้องกันก็ได้ ทั้งคู่มีผมสีอ่อน ทำทางแข็งทื่อเหมือนหุ่นยนต์เล็กน้อย อาจเป็นชาวสแกนดิเนเวีย

“สวัสดิ์ค่ะ!” ฉันวางกระเป๋าถือไว้กลางเคาน์เตอร์ พร้อมทั้งจะหยิบบัตรเครดิต หากเธอขอ

“ขั้รตมาจากลอนดอนตลอดภัยดีใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ ขอขอบคุณ”

“คุณนายทรีเฮิร์นให้คุณพักที่ปีกอาคารมุนฟลาวเวอร์ ห้องนั้นสะดวกสบายมากค่ะ”

มุนฟลาวเวอร์ อลัน คอนเวย์ ใช้ชื่อนั้นเป็นชื่อโรงแรมในนวนิยายของเรา

“ต้องขึ้นบันไดหนึ่งชั้น หรือจะใช้ลิฟต์ก็ได้ค่ะ”

“ฉันขึ้นบันไดดีกว่า ขอขอบคุณค่ะ”

“ลาร์สจะช่วยคุณยกกระเป๋าและพาคุณไปที่ห้องค่ะ”

ชาวสแกนดิเนเวียแน่นอน ฉันตามลาร์สขึ้นบันไดไปยังซานพักชั้นแรก บนผนังมีภาพวาดสีน้ำมัน เป็นรูปสมาชิกครอบครัวตลอดหลายศตวรรษ ไม่มีใครยิ้มเลย ลาร์สเลี้ยวขวาแล้วเราก็เดินเลียบช่องเปิดครึ่งวงกลมที่ฉันมองเห็นจากด้านล่าง บริเวณริมผนัง ฉันสังเกตเห็นโต๊ะซึ่งมีเชิงเทียนแก้วสองอัน และบนแท่นวางระหว่างเชิงเทียนนั้นมีเข็มกลัดสีเงินขนาดใหญ่ มันเป็นรูปวงกลมและติดเข็มสีเงิน มีการดัดพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ดีด

พับครึ่งเขียนอธิบายว่า มันเป็นเครื่องเงินลายจากศตวรรษที่ 18 ซึ่งทำให้ฉันพอใจเพราะเป็นคำที่ไม่เคยเจอมาก่อน ได้โต๊ะมีตะกร้านอนของสุนัขและผ้าห่มลายสกอต ทำให้ฉันนึกถึงแบร์ สุนัขโกลเด้นรีทรีฟเวอร์ของเซซิลี ทรีเฮิร์น

“หมาอยู่ไหนหรือคะ” ฉันถาม

“มันออกไปเดินเล่นครับ” ลาร์สตอบอย่างคลุมเครือ รวากับแปลกใจที่ฉันถามเรื่องนั้น

ทุกอย่างที่ฉันบรรยายมาจนถึงตอนนี้ล้วนเป็นของโบราณ แต่เมื่อเรามาถึงโถงทางเดิน ฉันสังเกตเห็นว่ามีการติดตั้งเครื่องอ่านคีย์การ์ดอิเล็กทรอนิกส์บนประตู และเรากำลังถูกจับตามองโดยกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งอยู่ตรงมุม มันคงถูกเพิ่มเข้ามาหลังเกิดคดีฆาตกรรมนานแล้ว และอาจเป็นผลกระทบจากเหตุการณ์ ไม่เช่นนั้นก็คงเห็นตัวฆาตกรแล้ว ประตูแรกที่เรามาถึงคือห้องหมายเลขสิบ ถัดไปคือสิบเอ็ด แต่ตรงจุดที่ควรเป็นห้องสิบสองกลับว่างเปล่า และไม่มีห้องสิบสามด้วย น่าจะเป็นเพราะความเชื่อเรื่องโชคลาง ฉันคิดไปเองหรือเปล่าว่าลาร์สดูเหมือนเร่งฝีเท้า ฉันได้ยินเสียงพื้นไม้ลั่นได้ฝีเท้าเขา ล้อกระเป๋าดำเดินทางของฉันยังคงส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเวลากระแทกข้ามรอยต่อบนพื้น

ถัดจากห้องสิบสี่ เราก็มาถึงประตูหนีไฟซึ่งเปิดสู่โถงทางเดินที่ดูร่วมสมัยอย่างเห็นได้ชัด มันเป็นส่วนต่อเติมที่ยื่นออกไปทางด้านหลังของอาคาร รวากับมีโรงแรมสมัยใหม่อีกแห่งถูกเพิ่มเข้ามาในโรงแรมเดิม ฉันสงสัยว่ามันเป็นแบบนี้เมื่อแปดปีก่อนตอนที่แฟรงก์ แพร์ริส เช็คอิน... และเช็คเอาท์หรือเปล่า พรหมในส่วนต่อขยายนี้ทอดลวดลายน่าเกลียดแบบที่คุณจะไม่มีวันพบในบ้านของใคร ประตูทำจากไม้สีอ่อนกว่าและใหม่กว่า ทั้งยังจัดวางใกล้กันมากขึ้น บ่งบอกถึงขนาดห้องที่เล็กลงกว่าอีกด้านหนึ่ง หลอดไฟถูกฝังไว้บนฝ้าเพดาน นี่คือปีกอาคารมูนฟลาวเวอร์หรือเปล่า ฉันไม่ได้ถามลาร์สซึ่งเดินนำหน้าไปไกลแล้ว กระเป๋าดำเดินทางยังคงส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดตามหลังเขาไป

ห้องที่ฉันเข้าพักไม่ใช่ห้องธรรมดา แต่เป็นห้องสวีทที่อยู่สุดปลายทางเดิน ลาร์สрудคือการ์ดเพื่อเปิดประตูให้เราเข้าไป แล้วฉันก็พบกับพื้นที่สว่างไสวและมีชีวิตชีวา ตกแต่งด้วยโทนสีครีมและเบจหลากหลายเฉด มีโทรทัศน์จอกว้างติดผนัง ผ้าปูเตียงราคาแพง มีขวดไวน์ต้อนรับกับชามผลไม้วางรออยู่บนโต๊ะ ฉันเดินไปที่หน้าต่าง มองออกไปยังลานด้านหลังโรงแรมและทิวแถวของสิ่งก่อสร้างที่อาจเคยเป็นคอกม้าซึ่งถูกดัดแปลงอยู่ฝั่งตรงข้าม สปาเพื่อสุขภาพพร้อมสระว่ายน้ำอยู่ทางขวามือ ทางเดินรถนำไปสู่บ้านหลังใหญ่รูปทรงทันสมัย ตั้งอยู่ห่างออกไปจากโรงแรม ฉันเห็นป้ายชื่อระบุว่า “แบรนโลว์คอตเทจ” ตรงประตูรั้ว

ลาร์สวางกระเป๋าเดินทางของฉันบนชั้นวางกระเป๋าพับได้แบบที่เราไม่มีทางเห็นในโพลีโดร์ส เพราะมันกินพื้นที่มากเกินไปและยังดูน่าขนลุกด้วย

“ตุ๋เย็น แอร์ มินิบาร์ เครื่องชงกาแฟ...” เขาพาฉันเดินชมรอบห้องเพื่อว่าฉันจะหาของเหล่านั้นไม่เจอ เขาสุภาพมากกว่ากระตือรือร้น “รหัสวាយฟายอยู่บนโต๊ะครับ และถ้าคุณต้องการอะไร กดเลขศูนย์เพื่อติดต่อแผนกต้อนรับได้เลยครับ”

“ขอบคุณค่ะลาร์ส” ฉันกล่าว

“มีอะไรที่คุณต้องการเพิ่มเติมไหมครับ”

“ที่จริงแล้ว ฉันอยากเข้าไปดูห้องเบอร์สิบสอง ขอถูกใจไหมคะ”

เขามองฉันอย่างประหลาดใจครึ่งหนึ่ง แต่ครบกั๋วทรีเฮิร์นเตรียมการไว้แล้ว “ผมจะเปิดให้คุณเองครับ” เขากล่าว

เขาเดินไปที่ประตู และเกิดช่วงเวลาน่าอึดอัดซึ่งฉันไม่แน่ใจว่าควรให้ทิปเขาไหม ทั้งสงสัยว่าเขาคาดหวังว่าฉันจะให้หรือเปล่า ที่เกาะคริสต์เราวางแผนวิวฟางไว้ตรงบาร์ ให้ใครก็ตามหย่อนเงินลงไปแล้วแบ่งสรรเท่ากันในหมู่พนักงาน ปกติฉันไม่ชอบให้ทิปมันดูเซย เหมือนย้อนกลับไปสู่ยุคที่พนักงานเสิร์ฟและพนักงานโรงแรมถูกมองว่าเป็นชนชั้นต่ำกว่า

ลาร์สไม่เห็นด้วย เขาหน้าบึ้ง หมุนตัวและจากไป

ฉันเอาข้าวของออกจากกระเป๋าด้วยความรู้สึกไม่สบายใจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อนำเสื้อผ้าไปแขวนในตู้เสื้อผ้าราคาแพงภายในห้องราคาแพงแล้ว เสื้อผ้าของฉันกลับดูเหมือนไม่ได้แขวนอยู่ แต่ห้อยเหี่ยวโรยรา ย้ำเตือนว่าฉันแทบไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าใหม่เลยในช่วงสองปีที่ผ่านมา

ด้านนอก รถเรนจิโรเวอร์สีดำแล่นผ่านคอกม้าเข้าสู่ทางเดินรถไปยังแบรนโลว์คอตเทจ ล้อบดพื้นรอยกรวดเสียงดังกรอบ ฉันได้ยินเสียงประตูรถปิด และมองออกไปนอกหน้าต่างต่างเห็นชายหนุ่มสวมเสื้อกั๊กนวมกับหมวกแก๊ปก้าวลงมา มีสุนัขตัวหนึ่งอยู่กับเขา ในขณะเดียวกัน ประตูบ้านเปิดออก เด็กหญิงผมดำวิ่งออกมาหาเขา ตามด้วยหญิงสาวผิวสีรูปร่างผอมบางถือถุงช้อปปิ้ง ชายคนนั้นอุ้มเด็กหญิงขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน ฉันมองไม่เห็นหน้าเขา แต่รู้ว่าเขาคือ เอเดน แม็กนีล เด็กหญิงคนนั้นคือลูกสาวเขาร็อกซานา ส่วนผู้หญิงคนนั้นคงเป็นเอโลอิส พี่เลี้ยง เขาพูดกับเธอสั้นๆ จากนั้นพวกเขาก็หันหลังและเดินกลับเข้าบ้าน

ฉันรู้สึกผิดวากับแอบจับผิดพวกเขา ฉันเบือนหน้า คว้ากระเป๋าถือที่ใส่เงิน สมุดบันทึก และบุหรี่ แล้วออกจากห้อง เดินกลับไปทางประตูหนีไฟสู่ส่วนดั้งเดิมของโรงแรมและห้องหมายเลขสิบสอง ที่นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่เหมาะสมที่สุด ลาร์สใช้ถึงขยะกันประตูไว้ แต่ฉันไม่ต้องการให้ใครมารบกวน จึงเอาถังขยะออกและปล่อยให้ประตูปิดตามหลัง

ฉันเข้ามาอยู่ในห้องที่เล็กกว่าห้องฉันครั้งหนึ่ง ไม่มีเตียงและไม่มีความสะดวกสบาย ทั้งสองอย่างถูกนำออกไปเนื่องจากเพื่อนเลือด ฉันเคยอ่านในหนังสือสืบสวนสอบสวนหลายเล่มว่า การกระทำรุนแรงมักทิ้งร่องรอยบางอย่างไว้ และฉันไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไร แต่ที่นี่กลับบอบช้ำด้วยบรรยากาศบางอย่างแน่นอน...ในพื้นที่ว่างเปล่าที่ควรมีเฟอร์นิเจอร์ตั้งอยู่ รอยขีดข่วนบนผนังแสดงให้เห็นว่าเคยมีภาพแขวน ผ้าม่านซึ่งจะไม่มีวันถูกเปิดอีก มีรถเข็นสองคันบรรจุผ้าขนหนูกองโตและอุปกรณ์ทำความสะอาด

สะอาด กองกล่องกระดาษ เครื่องใช้ไฟฟ้าหลากหลาย ทั้งเครื่องปั๊มน้ำกับเครื่องชงกาแฟ ไม้ถูพื้นกับถังน้ำ ของเหลือใช้ทั้งหมดที่คุณไม่อยากเห็นเมื่อเช็ดคอตีเข้าพักในโรงแรมหรู

นี่คือสถานที่ที่แฟรงก์ แพร์ริส ถูกฆ่า ฉันพยายามจินตนาการภาพประตูเปิดออกและใครบางคนย่องเข้ามา หากแฟรงก์หลบอยู่ตอนถูกทำร้าย คนร้ายคงต้องใช้คีย์การ์ด แน่แน่นอนว่าสเตฟาน โคเดรสคู คงมีอยู่แล้ว ฉันพอมองออกว่าเตียงน่าจะตั้งอยู่ตรงไหนจากตำแหน่งของปลั๊กไฟทั้งสองข้าง และฉันจินตนาการว่าแฟรงก์นอนอยู่ในความมืด ด้วยแรงกระตุ้นบางอย่าง ฉันเปิดประตูอีกครั้ง บานพับไม่ส่งเสียงใดๆ แต่คงมีเสียงดังหึ่งหรือเสียงคลิกเมื่อกลอนประตูไฟฟ้าปลดล็อก นั่นเพียงพอที่จะปลุกเขาตื่นไหมนะ มีรายละเอียดเพียงเล็กน้อยในหนังสือพิมพ์ และครอบครัวทรีเฮิร์นก็ไม่สามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมได้มากนัก ต้องมีรายงานของตำรวจที่อาจบอกฉันได้ว่าแฟรงก์ยืนหรือนอนอยู่ตอนที่เกิดเหตุ เขาสวมเสื้อผ้าอะไร และเสียชีวิตตอนเวลากี่โมงกันแน่ ห้องเก็บของเก่าโทรมและเสื่อมสภาพนี้ให้ข้อมูลได้น้อยมาก

ขณะยืนอยู่ตรงนั้น จู่ๆ ความหดหู่ก็เข้าครอบงำฉัน ทำไมฉันถึงทั้งแอมเดรียสมานะ ฉันคิดว่าตัวเองทำอะไรอยู่กันแน่ หากเป็นแอตทิลัส พุนด์ที่ก้าวเข้ามายังแบรนโลว์ฮอลล์ เขาคงไขคดีได้แล้วแน่ๆ บางทีตำแหน่งของห้องหมายเลขสิบสอง หรือตะกร้านอนสุนัขอาจให้เบาะแสบางอย่างแก่เขา แล้วเครื่องเงินลายนั้นล่ะ มันเหมือนในนิยายของอากาธา คริสตี้ เลยไม่ใช่หรือ

แต่ฉันไม่ใช่นักสืบ ฉันไม่ใช่บรรณาธิการแล้วด้วยซ้ำ ฉันไม่รู้อะไรเลย

ลิซ่า ทรีเฮิร์น

พอลลีนและลอว์เรนซ์ ทรีเฮิร์น เชิญฉันไปร่วมทานอาหารค่ำในคืนแรกที่มาถึง แต่เมื่อฉันก้าวเข้าสู่ห้องอาหารของโรงแรม ลอว์เรนซ์กลับนั่งอยู่เพียงลำพัง “พอลลีนปวดหัวนะครับ” เขาอธิบาย ฉันสังเกตเห็นว่าโต๊ะยังคงจัดไว้สำหรับสามคน “ลิซ่าบอกว่าจะมาร่วมด้วย” เขาเสริม “แต่เราทานกันก่อนได้เลย”

เขาดูแก่กว่าตอนเจอกันที่คริสต สวมเสื้อเชิ้ตลายตารางกับกางเกงผ้าลูกฟูกสีแดง ใต้ดวงตามีริ้วรอยเพิ่มขึ้น และแก้มปรากฏรอยต่างดำที่ฉันมักเห็นในคนป่วยหรือคนชรา เห็นได้ชัดว่าการหายตัวไปของลูกสาวส่งผลกระทบต่อเขาอย่างหนัก และฉันเดาว่าพอลลีนเองก็เช่นกัน “อาการปวดหัว” ของเธอคงเกิดจากสาเหตุเดียวกัน

ฉันนั่งลงตรงข้ามเขา ฉันสวมชุดกระโปรงยาวกับรองเท้าส้นตึก แต่รู้สึกไม่สบายตัว อยากถอดรองเท้าออกแล้วสัมผัสเม็ดทรายใต้ฝ่าเท้า

“ขอบคุณมากนะครับคุณไรแลนด์ ที่สละเวลามา” เขาเอ่ยขึ้น

“เรียนฉันว่าซูซานเถอะค่ะ” ฉันว่าเราเลยจุดเหล่านี้นกันมาแล้ว

บริการเดินมาที่โต๊ะและเราสั่งเครื่องดื่ม เขาสั่งจินโทนิค ส่วนฉันสั่งไวน์ขาวหนึ่งแก้ว

“ห้องเป็นยังไงบ้างครับ” เขาถาม

“ดีมากค่ะ ขอบคุณนะคะ โรงแรมของคุณน่าพักมาก”

เขาถอนหายใจ “มันไม่ใช่ของผมแล้ว ตอนนี้ลูกสาวผมเป็นคนดูแล และมันยากที่จะขึ้นชมโรงแรมในเวลานี้ มันเป็นงานทั้งชีวิตของพอลลีนกับผม สร้างโรงแรมและก่อตั้งมันขึ้นมา แต่พอเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น คุณต้องย้อน

ถามตัวเองว่ามันคุ้มค่าไหม”

“คุณต่อเติมห้องพักเพิ่มตั้งแต่เมื่อไรคะ”

เขาดูงงงวย รวากับว่าคำถามของฉันแปลกประหลาด

“โรงแรมเป็นแบบนี้ตั้งแต่ตอนที่แฟรงก์ แพร์ริส ถูกฆ่าหรือเปล่า”

“อ้อ...ใช่ครับ” เขาเข้าใจแล้ว “เราปรับปรุงเมื่อตอนปี 2005 เพิ่มปีกอาคารใหม่สองแห่ง มูลพลาวเวอร์กับบาร์นอวลี” เขายิ้มบางๆ “เซซิลีเป็นคนคิดซื้อ ดอกมูลพลาวเวอร์บานหลังดวงอาทิตย์ตก และนกแสกออกหากินตอนกลางคืน” เขายิ้ม “ที่จริงคุณอาจสังเกตเห็นแล้ว เราประดับรูปนกเค้าไปทั่วทุกแห่ง” เขาหยิบเมนูขึ้นมาแล้วโชว์ตราปั๊มสีทองบนหน้าปกให้ฉันดู “นั่นก็ความคิดเซซิลีเหมือนกัน เธอสังเกตว่า ‘บาร์นอวลี’ เป็นคำสลับอักษรของเบรนโลว์⁴ และเธอก็เกิดความคิดบรรเจิดที่จะใช้มันเป็นโลโก้ของเรา”

ฉันรู้สึกใจหายวาบ อลัน คอนเวย์ ก็หลงใหลการสลับอักษรเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ในหนังสือเล่มหนึ่งของเขา ชื่อตัวละครทั้งหมดล้วนเป็นชื่อสถานีรถไฟใต้ดินของลอนดอนซึ่งถูกสลับตัวอักษร มันเป็นเกมประหลาดที่เขาเล่นกับผู้อ่าน และมีแต่จะบั่นทอนคุณภาพงานเขียนของเขา

ลอว์เรนซ์ยังคงพูดต่อ “ตอนที่เราปรับปรุงโรงแรม เราเพิ่มลิฟต์สำหรับผู้พิการด้วย” เขาอธิบาย “และทุบกัมแพงออกเพื่อขยายห้องอาหารให้กว้างขึ้น”

นั่นคือห้องที่เรา นั่งอยู่ ฉันเดินมาถึงที่นี่จากโถงทางเข้าทรงกลม และสังเกตเห็นลิฟต์ตัวใหม่ระหว่างทาง ห้องครัวอยู่สุดปลายด้านโน้น ทอดยาวไปจนถึงด้านหลังโรงแรม “มีทางขึ้นชั้นบนจากห้องครัวไหมคะ” ฉันถาม

“มีครับ มีลิฟต์บริการกับบันได เราติดตั้งมันพร้อมกัน แล้วก็ยังดัดแปลงคอกม้าให้เป็นที่พักพนักงาน และเพิ่มสระว่ายน้ำกับสปาด้วย”

³ Barn Owl หรือนกแสก

⁴ Branlow เสียงอักษรใหม่ได้เป็นคำว่า Barn Owl

ฉันหยิบสมุดโน้ตออกมาดูสิ่งที่เขาเพิ่งบอก นั่นหมายความว่าใครก็ตามที่ฆ่าแฟรงก์ แพร์ริส สามารถไปถึงห้องเบอร์สิบสองได้ด้วยสี่เส้นทาง ได้แก่ ลิฟต์หน้าโรงแรม อีกตัวที่ด้านหลัง บันไดหลัก และบันไดสำหรับพนักงาน ถ้าพวกเขาอยู่ในโรงแรมแล้ว ก็อาจลงมาจากชั้นสอง แม้จะมีคนอยู่ที่เคาน์เตอร์ต้อนรับตลอดคืน แต่ก็เดินผ่านไปโดยไม่ถูกสังเกตเห็นได้ง่ายมาก

แต่ตอนเจอกันที่คริสต พอลลีน ทรีเฮิร์น บอกฉันว่ามีคนเห็นสเตฟาน โคเดรสคู เข้าไปในห้องนั้น ทำไมเขาถึงประมาทขนาดนั้นล่ะ

“ได้ข่าวอะไรบ้างไหมคะ” ฉันถาม “เกี่ยวกับเซซิลี”

ลอร์เรนซีมีสีหน้าเจ็บปวด “ตำรวจคิดว่าอาจจะพบภาพเธอในกล้องวงจรปิดที่นอริช แต่มันก็ไม่สมเหตุสมผลเลย เธอไม่รู้จักใครที่นั่นเลย”

“รองผู้กำกับการสืบสวนลોકดูแลคดีการหายตัวไปใช่ไหมคะ”

“คุณหมายถึงผู้กำกับการสืบสวนนะเหรอ ใช่ครับ แต่ผมไม่ค่อยเชื่อมั่นในตัวเขาสักเท่าไร เขารับมือกับเรื่องนี้ช้า ที่จริงนี่เป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด และตอนนั้นเขาดูไม่ค่อยมีความสามารถ” เขาก็มองหน้าลงอย่างหม่นหมอง แล้วถามว่า “คุณมีโอกาสได้อ่านหนังสือของเขาอีกครั้งหรือยัง”

เป็นคำถามที่ดีทีเดียว

คุณอาจคิดว่านั่นเป็นสิ่งที่ฉันทำ อ่านหนังสือตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย แต่ฉันไม่ได้เอามันมาด้วยซ้ำ จริงๆ แล้วฉันไม่มีหนังสือของอลันอยู่ที่คริสตเลยสักเล่ม มันมีแต่ความทรงจำไม่น่าพิสมัย ฉันแหว่ดูที่ร้านหนังสือตอนอยู่ในลอนดอน ตั้งใจจะซื้อสักเล่ม แต่กลับต้องแปลกใจเมื่อพบว่ามันหมด ฉันไม่เคยสรุปได้เลยว่ามันเป็นสัญญาณที่ดีหรือไม่ดี สมัยยังทำงานในสำนักพิมพ์ขายดีเกินคาด หรือกระจายสินค้าแยกกันนะ

ความจริงคือ ฉันยังไม่อยากอ่านตอนนี้

ฉันจำมันได้ดีพอ หมู่บ้านทอว์ลีฟ-ออน-เดอะ-วอเตอร์ การตายที่คลาเรนซ์คิป เบาะแสต่างๆ ตัวตนของฆาตกร ฉันยังเก็บบันทึกไว้ที่ไหนสักแห่ง

แนะนำนักเขียน

แอนโทนี โฮเวิร์ด

ปัจจุบันอาศัยอยู่ในลอนดอน เริ่มแต่งหนังสือตั้งแต่อายุแปดขวบ และเขียนเป็นอาชีพตั้งแต่อายุยี่สิบ เขาเขียนทั้งวรรณกรรมเยาวชนชื่อดังอย่าง ซีรีส์ อเล็กซ์ โรดอร์ และนวนิยายสืบสวนสอบสวนชายดีดีอันดับหนึ่งของหนังสือพิมพ์ นิวยอร์กไทมส์ อย่าง Moriarty และ The House of Silk ซึ่งเป็นเรื่องการผจญภัยครั้งใหม่ของเซอร์ลอร์ดโฮล์มส์ ที่โฮเวิร์ด เขียนโดยได้รับอนุญาตจากทายาทของ เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์

นอกจากเขียนนวนิยาย โฮเวิร์ด ยังเป็นนักเขียนและผู้สร้างสรรค์ ซีรีส์นักสืบทางโทรทัศน์ที่ได้รับรางวัลอย่าง ฟอยล์วอร์ และยังเขียนบทให้ ซีรีส์ต่างๆ อีกมากมายหลายตอน เช่น บัวไรต์ เมอร์เดอร์อินมายด์ มิดซัมเมอร์ เมอร์เดอร์ส และ เมอร์เดอร์โมสต์ฮอว์ริด

โฮเวิร์ดประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในงานแนวฆาตกรรม จนกล่าวกันว่า เขาทำฆาตกรรม (ทางจินตนาการ) มากกว่านักเขียนคนไหนๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาเขียนหนังสือโด่งดังมากมาย จนได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ OBE (Officer of the Most Excellent Order of the British Empire) ในปี 2014

แนะนำนักแปล

นิชาภา ชีวะสุจินต์

จบปริญญาตรีคณะจิตวิทยา และปริญญาโทด้านการแปลคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มเส้นทางสายงานแปลในตำแหน่งบรรณาธิการหนังสือแปล จากนั้นเข้าสู่การเป็นนักแปลอาชีพ

ผลงานแปลหนังสือที่ตีพิมพ์แล้ว อาทิ เปลี่ยนสิ่งแวดล้อมรอบด้าน แล้วจักรวาลจะเป็นของคุณ, เปลี่ยนสัปดาห์ให้เป็นวันนี้ (สำนักพิมพ์ B2S) โลกละลาย, จิตวิทยาของการ (ไม่) อิกนอร์, ไม่ใช่แค่ชาหอมกรุ่นกับขนแมว นุ่มฟูหรอกที่เป็นความสุขเล็กๆ (สำนักพิมพ์ Cactus), แค่ 15 นาที เปลี่ยนวันนี้ให้เป็นวันสุข (สำนักพิมพ์ Being), คดีฆาตกรรมกับชายผู้ตายสองครั้ง (สำนักพิมพ์ Beat)

ปัจจุบันยังคงรักและมุ่งมั่นถ่ายทอดเรื่องราวต่างภาษาในฐานะนักแปล

Moonflower Murders

มูนฟลาวเวอร์เมอร์เดอร์ส

แอนโธนี ไฮโรวิตซ์ เขียน

นิชาภา ชิวะสุจินต์ แปล

Moonflower Murders

Copyright © 2020 by Anthony Horowitz

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0616-5

แอนโธนี, ไฮโรวิตซ์.

Moonflower Murders มูนฟลาวเวอร์เมอร์เดอร์ส.-- กรุงเทพฯ : ไต้ฝุ่น, 2567.

544 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. นิชาภา ชิวะสุจินต์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.91

ISBN 978-616-14-0616-5

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

นิชาภัทร กุลประเสริฐ

ภูสุรี ภูมภัญ

นุชนาถ สิงห์สุพรรณ กัญญารัตน์ สีสัยคำ

ญาณิศร ชูโชคชัย

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข

ทีมไต้ฝุ่น

อัคคณัฐ ชุมนุช

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์โดย
Green Read
กรุณาอ่านสอยคำรับรู้
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

เซซึชิ ตรีเอิร์น หายาหสาวโรงแรมหุได้อ่านนวนิยายเรื่อง **“แอตทักส์ พุนด์ สิบคดี”**
เธอเชื่อว่ามันคือคำเฉลยของคดีฆาตกรรมโหดที่เกิดขึ้นในวานแห่งวานของเธอ
เมื่อ 8 ปีก่อน แต่เซซึชิยังไม่หับได้เปิดเผยฆาตกรตัวจริงให้โลกรู้
เธอกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ซูซาน ไสแลนด์ อดีตบรรณาธิการของ **“แอตทักส์ พุนด์ สิบคดี”** และ
“แม็กพาย เมอร์เดอร์ส” จึงต้องมารับบทนักสืบจำเป็นอีกครั้ง
การไประศนาคนหายและสืบหาคนร้ายในชีวิตจริง
ผ่านเบาะแสจากหน้าหนังสือจึงเริ่มต้นขึ้น

เชิญดำดิ่งสู่ **‘นิยายซ่อนนิยาย’** ที่เข้มข้นและแสนอัจฉริยะใน **“ซีรีส์ซูซาน ไสแลนด์”**
ผลงานชิ้นเอกของ แอนโรนี โฮไรวิทซ์ ที่มียอดขายทั่วโลกกว่า **19 ล้านเล่ม!!!**

ชนะเลิศอันดับ 1 “Hongaku Mystery Best 10” ปี 2022
ชนะเลิศอันดับ 1 “Kono Mystery ga Sugoi” ปี 2022
ชนะเลิศอันดับ 1 “Shukan Bunshun Mystery Best 10” ปี 2021
ดัดแปลงเป็นทีวีซีรีส์ยอดเยี่ยม โดย BBC ในปี 2024

SN0089 นิยายสืบสวน

ปกอ่อนขาว

www.booktime.co.th

@booktime